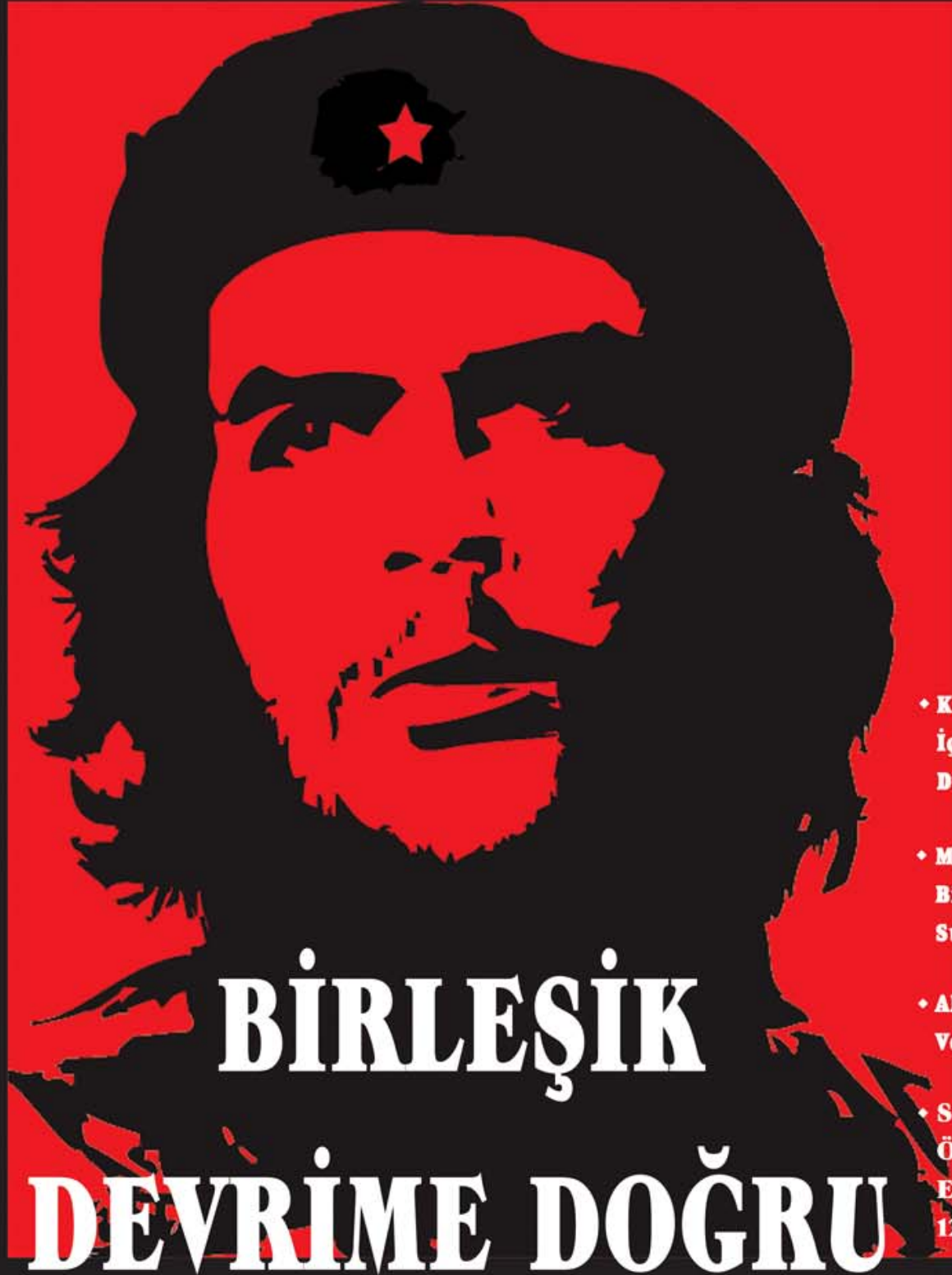

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

BİRLEŞİK

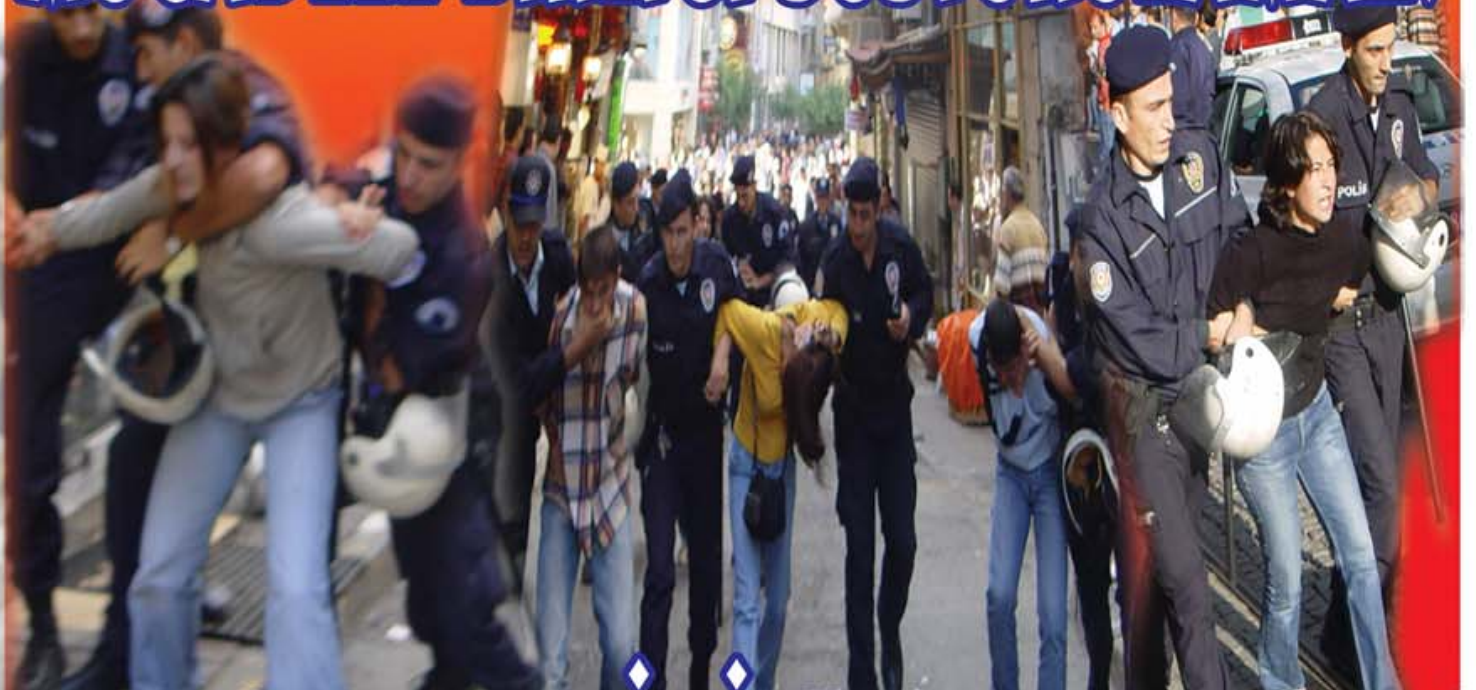
DEVİRİME DOĞRU

- ♦ Küresel İç Savaş Güçlerinin Durumu
- ♦ Mücadele Birliği Susturulamaz
- ♦ AB Müzakereleri Ve Emekçiler
- ♦ Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 123. Gününde

**Ege Üniversitesi
İZMİR**

MÜCADELE BİRLİĞİ SUSTURULAMAZ!

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

KÜRESEL İÇ SAVAŞ GÜÇLERİNİN DURUMU

Proletarya ile burjuvazi arasında, tüm yeryüzünü kaplayan, toplumu boydan boya bir çatışma alanına çeviren küresel iç savaş, her geçen gün biraz daha şiddetleniyor, yoğunlaşıyor. Sınıf savaşımı, kendi sonucuna doğru, önlenemez bir güçle ilerliyor.

Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf savaşımı tek biçim altında gerçekleşmiyor. Sınıf savaşımının son derece zengin ve çeşitli biçimleri var. Bir taraftan kapitalist dünyada olan ve çeşitli biçimler altında süren sınıf savaşımı; diğer taraftan sosyalizmle kapitalizm arasında devam eden, karşıt toplumsal sistemler arasındaki savaş. İki ayrı dünya, iki farklı toplumsal sistem arasındaki savaş da öz olarak sınıf savaşımıdır. Sınıfların evrensel varlık koşullarına bağlı bir savaştır. Ve bu koşullar varoldukça, sürecek bir savaştır.

Kapitalist toplumu sarsan sınıf savaşımı, kapitalizme egemen olan ekonomik yasaların kaçınılmaz sonucudur. Bu yasaların da temelinde kapitalist üretim biçimi var. Kapitalist üretim biçimi, gelişmesine bağlı olarak çok sayıda ücretli emekçiyi bir araya getirir. İşçiler hem niceliksel olarak artar, hem de bir arada toplanırlar. Ücretli emekçilerin sayısının artışıyla birlikte başkaldırıları da artmaya başlar. Bununla birlikte burjuvazinin karşı saldırısı ve karşı baskısı da artar. Her şey, gün gibi açık: Kapitalist üretim, ücretli emeğe dayanarak varolabilir. Sayıları devamlı artan bir ücretliler ordusuyla iş görür. Kendisini yıkacak olan bir gücü oluşturmakla kalmaz; aynı zamanda bu gücü bir araya getirir, eğitir, örgütler ve

ayaklanmalara iter. Sonra da bu direnmeleri, başkaldırıları bastırmak için karşı baskıyı artırma gereği duyar. Burjuva toplumu her noktasına kadar bir savaşa alanına çeviren, yine bu toplumun zorunlu gelişimidir.

Kapitalizmin ekonomik egemenliği dünya çapında bir egemenliktir. Kapitalizmin dünya egemenliğine bağlı olarak, ücretli emekçilerin direnmeleri de, başkaldırıları da dünya düzeyine çıkar. Sonra, burjuvazi, proletaryanın dünyaya yayılan başkaldırılarını ezmek, direnmelerini kırmak için, ittifak halinde küresel saldırıyı geliştirir. Sınıf savaşımı, çelişkilerin keskinleşmesine ve üst üste binmesine bağlı olarak iç savaş biçimini alır. İki sınıf, iki dünya küresel bir savaşa, bir iç savaşa, tutuşmuş durumda. Bu öyle bir savaşa ki, kaçınılmaz olarak, proletaryanın egemenliğiyle sonuçlanacaktır.

Genelde söylenenler somut bir çözümlenmeye dayanmalı. Sermayenin dünya egemenliği tıpkı bir piramit gibi üstte doğru daralmayı getirir. Bu, sermayenin, üretim araçlarının, emeğin belli ellerde toparlanması demektir. Bütün bu süreç, küçük mülkiyetin ve giderek küçük kapitalistin ortadan kalkmasına doğru da bir gidiştir. Diğer yönü ise işçilerin kitlesel olarak işten atılması, işsizliğin devasa boyutlara ulaşmasıdır. Halk kitlelerinin gitgide sermayenin egemenliğine daha fazla girmesi ve işçilerin işten atılmaları, sermayenin, emekçi kitlelere karşı daimi bir sınıfsal saldırısıdır. Ekonomik yaşamda olan bu gelişme, kapitalist üretimin normal işleyişi ve tarihsel ilerleyişidir. Fakat kapitalistler, her şeyi, ekonominin

normal gelişimine bırakmazlar. Emek ile ilişkilerini durmadan kendi lehine değiştirmek için, baskılarına ve saldırılarına ara vermez. Böylece iki sınıf arasında bir savaş –iç savaş- örtülü ya da açık biçimde sürer gider. Burjuvazi bu savaşı kendi lehine çevirdikçe, bunun ekonomik sonuçlarından da yararlanır, meyvelerini toplar. İşte 90'lı yıllarda sosyalist ülkelerde karşı devrimcilerin geçici olarak iktidara gelmelerinden sonra, doğan ortam, sermayenin, sonuna kadar yararlandığı böyle bir durum yarattı. Tabii, bu yeni durum çok uzun sürmedi. Dünya proletaryasının yeni bir atağına dek, burjuvazi, meyve ağacını bol miktarda taşıladı.

Sermaye doğmuş olan geçici durumdan en büyük kazanımı elde etmek için emekçi sınıfa karşı Yüzyıl Savaşı başlattı. Proletaryanın uzun iç savaşlarla elde ettiği ne varsa, onların hepsini gasp etmeyi, hedefledi. İşçi sınıfının politik ve sendikal örgütlenmesine karşı sağladığı “başarı”yı ekonomik alana yansıttı. İşten çıkarılmalar katlandı, ücretler düşürüldü, çalışma koşulları ağırlaştırıldı; “sosyal haklar” büyük ölçülerde yok edildi. Her kapitalist ulus, uluslararası yeni koşullardan faydalanıp, emekçilere karşı saldırıyı kendi içinde uygulamaya geçti. Emekçi sınıf, tarihinin en ağır, kapsamlı, uluslararası saldırısından geçiyordu. Kapitalistler, olabilecek dünyaların en iyisi olarak gördüğü burjuva dünyasını ayakta tutmak için, olabilecek baskıların ve saldırıların en aşağılık ve en rezilinden çekinmiyordu: yoksulluk ve ölüm sınırındaki insanların sayısı çıg gibi büyümüş, sıçramalı bir yıkımın içine itilmişti. Bu koşullar altında tutulan emekçi kitlelerin kendileri için, olabilecek dünyaların en iyisini kurmak için eski dünyanın altını-üstüne getirmelerinden doğal başka ne olabilir?

Sermayenin yüzyıl saldırısına, işçi sınıfı da yüzyıl eylemleriyle yanıt verdi. 90'ların ortalarına doğru kitlesel emekçi eylemleri arka arkaya patlak verdi. Eylemler giderek her yere yayıldı. Bunların bazıları çok büyüktü. Öyle ki, yüzyıl boyunca böyle eylemler görülmemişti. İngiltere’de 1848’den bu yana bir daha görülmeyen kitle eylemleri ortaya çıktı. Avrupa’da ve Amerika’da bu kadar büyük eylemlerin aynı zaman diliminde görülmesi, ancak, temelindeki ekonomik zorunluluklarla açıklanabilir. Maddi yaşam-

daki emek-sermaye çatışması kendini ideolojik-politik alana yansıtmıştır. Emekçi halk kitleleri daha geri gitmeyi kabul etmeyecekleri gibi; bugünkü durumda yaşamaya da artık razı olamazlardı. Fakat, mevcut toplumsal düzenin öyle etkisiz eylemlerle yıkılamayacağını da tarihten çok iyi bildikleri için, büyük eylemlere yöneldiler. Bu dönemki kitle eylemlerinin özelliği, nicelik olarak büyük olması, artış göstermesi, yoğun olması, yaygın oluşu ve sert karakter göstermesidir. Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişkiler keskinleşmiş ve üst üste binerek iç savaş biçiminde kendini göstermiştir.

Burjuvazi, politik örgütlenmesini iç savaş örgütleri olarak biçimlendiği ve bu savaşı çeşitli düzeylerde sürdürdüğü halde, artan kitle ayaklanmaları karşısında, bunları da yetersiz bulup, her seferinde daha sert ve daha baskıcı önlemlere başvurma gereği duymuştur. Son dönemde Avrupa ve Kuzey Amerika'da çok sayıda baskı yasası çıkarıldı. Faşizm, devlet eliyle uygulamaya sokuldu. Tüm bu burjuva baskılar ve saldırılar kitlelerin tarihi yürüyüşünü, eylemlerini durdurmaya yetmiyor. Bu gelişme karşısında uluslararası burjuvazi emek hareketine karşı daha çok ortak hareket etme yönünde bir dizi anlaşma imzaladı. Her ülkedeki burjuva egemenlik ancak başka yerlerdeki burjuva egemenliklerle birlikte, bir sistem bütünlüğü içinde ayakta kalabilir. Bu nedenle, bir yerdeki burjuva egemenliğe karşı yapılacak bir meydan okumayı, tümüne karşı yapılmış sayılarak, hemen ortak tavır alınmıyor, birlikte harekete geçiliyor. İşçi sınıfına karşı öteden beri varolan uluslararası burjuva ittifakı, bugün yeniden gözden geçirme ve güçlendirme ihtiyacı duyuyor. İşçi sınıfı hareketinin bir ülkede değil, tüm ülkelerde ortak harekete geçmesi karşısında burjuva önlemlerin yetersiz kaldığı görülmüştür. Burjuvaziyi önlemeden önleme iten, soluk soluğa, eksiği-gediğini kapatmaya koşturan, gelmekte olan büyük kitle fırtınasıdır.

Burjuvazinin karşı baskı önlemleri nereye kadar gidecektir. Bunu belirleyecek olan sınıf mücadelesidir; sınıflar arası karşılıklı güç ilişkisidir. Emekçi sınıf, başkaldırıları artırdıkça, düzen güçleri, karşı baskılarını artıracaktır. Bu, burjuva baskıların hiçbir işe yaramayacağı noktaya kadar gidecektir. Tüm devrimlerin tarihi göstermiştir ki, eski toplumu yıkmaya

ya girişen kitlelerin kararlılığı öyle bir düzeye ulaşır ki, bu aşamada, gerici zor, artık etkisini yitirir. Bugün, artan kitle eylemleri ve militanlığı karşısında burjuva zoru da o noktaya doğru gidiyor.

Uluslararası burjuva saldırganlığının altında başka bir tarihsel gelişme yatıyor. Burjuva toplum çözülüp, dağılıyor. Kapitalist sistem geri döndürülemez büyük çöküş içinde. Yerini alacak olan komünist toplumun tüm koşulları yeterince olgunlaşmış durumda. Bu şartlarda devrimler zincirleme bir etkileşimle birbirini izleyebilir; bu gelişmelerin ürünü olan dünya devrimi bir olgudur. 20. yüzyılın şartlarında bile dünya nefes nefese proletaryanın toplumsal devrimlerini izledi. Günümüzün daha olgun maddi ortamında, her yerde sınıf savaşımının, proletaryanın egemenliğiyle sonuçlanması kaçınılmaz. Bu sıçrama çağında, bu büyük devrimci dönüşüm çağında, o kadar birikmiş toplumsal patlayıcı var ki, bunlardan bir tanesi bile sistemi havaya uçurabilir. Sistemin çöküşüne nokta koyacak toplumsal patlayıcılardan biri olan işsizlik kapitalizmin ilerlemesi tarafından zorunlu olarak öylesine boyutlandırıldı ki, yalnızca bu sorun bile, proletaryanın toplumsal devrimine yol açabilir. Kapitalizmin çelişkileri, öylesine olgunlaştı, keskinleşip şiddetlendi ki, herhangi bir toplumsal gelişme, olay ve eylem, bu çelişkileri çözecek bir devrime rahatlıkla yol açabilir. Ani gelişmeler ve dönüşümler her an olabilir. Bunun için her şey yeterince yığılmış durumda. Kapitalistlerin işi sıkı tutması bu yüzdendir.

Proletarya ile burjuvazi arasındaki savaş, çökmekte olan eski toplumsal sistemle, doğmakta olan yeni dünya arasındadır. Yani her şey açık-seçiktir. Burjuvazi durumunu korumak ve devam ettirmek için çabalyor. Bu haliyle tarihsel gelişme karşısında, engelleyici ve gerici konumdadır. Tarihin ilerlemesini, durdurmak için gerici olan ne varsa, yardıma çağırır. Bunun için Ortaçağa dönmesine gerek yoktur; çünkü burjuva toplum Ortaçağı kendi yapısında yeniden üretir. Daha önce feodalizme karşı mücadele de karşı çıktığı biçimi kendi içinde yeniden üretmiştir. Avrupalılar bakir olan Amerika'ya geldiklerinde, beraberinde o topraklarda hiç yeşermemiş olan Avrupa'da ne kadar kilise vb. gerici varsa, taşıdılar. Burjuva toplumun bünyesi gerici biçimleri ba-

rındırma ve yeniden üretmeye uygundur. Kapitalizmin belli bir gelişme aşamasından sonra burjuvazinin kendisi de gericileşti. O günden beri, ileri olan, devrimci olan ne varsa, ona karşı savaş ilan etmiştir. İlericiliği, devrimciliği gelecekteki toplumu temsil etmesi yönüyle işçi sınıfı taşır. Dolayısıyla bir kimsenin ilerici konumda olması ancak işçi sınıfının ideolojik-politik konumuna bağlanmasıyla gerçek anlamını kazanır. Bugün, burjuva toplumda ya düzen güçleri var ya da sosyalizmi kuracak olan devrimci güçler. Yani ya düzen partisi ya da komünist parti; her şey bu denli kesin, her şey bu denli saflaşmıştır. Küçük burjuva hareket ise ne bütündür ne de bağımsızdır. Bir grubu burjuvazinin gerici konumuna bağlanarak kendisini ifade ediyor, bir grubu da proletaryanın ilerici-devrimci konumuna bağlanarak. Böylesi bir tarihsel ve toplumsal düzlemde süren iç savaşta toplumun tüm düzen güçleriyle ve tüm yıkıcı ve devrimci güçleri karşı karşıya gelmiştir.

Uluslararası sermaye, tüm güçlerini dünya çapında harekete geçirmiştir. Proletarya da kapitalizmin erdiği tüm halk kitlelerini harekete geçirmelidir. Bunun için proletarya kendi iç sınıfsal ittifakını sağlamaya çalışırken, diğer emekçi yığınlarla da ittifakı gerçekleştirmelidir. Bunun olanakları ise her geçen gün biraz daha artmaktadır. Proletarya enternasyonalizmi, uluslararası sermayeye karşı, etkin savaş aracıdır. Bütün sorun bunu düşünceden pratiğe geçirmektir. Büyük bir güç, kapitalizme karşı harekete geçmiştir ve savaş halindedir. Geri kalan halk kitleleri de koşulların ve mücadeleden etkisiyle çatışmaya yöneliyorlar. Bu kendiliğinden harekete bir yön verecek, bir hedef gösterecek olan sınıf, proletaryadır. İşçi sınıfının, kapitalizmin baskı altına aldığı emekçi halk üzerindeki etkisi sürekli güçleniyor. İşçi sınıfının devrimci etkisinin yayılması demek, daha geniş halk güçlerinin burjuva egemenliğe karşı savaşa çekilmesi anlamına gelir. Kitleler devrimci yönde ilerliyor.

Tarihe yön veren sınıf mücadelesidir. Proletaryanın sınıf savaşımı tarihin hangi yönde gideceğini belirleyecektir. Sınıflar savaşımı proletaryanın iktidara gelmesiyle sonuçlanacaktır.

C. DAĞLI

KAPIMIZDAKİ NÜKLEER SAVAŞ CEHENNEMİ

Aynı kötü senaryo, aynı kötü oyuncular... Avrupa'nın doymak bilmez istekleri karşısında kuyruğu dik tutan Kasımpaşalı ve ekibi; asık suratlı bürokratların koşuşturmacası, defalarca kopma noktasına gelen görüşmeler ve nihayet mutlu son... Filmin sonunda, yazılar geçerken bol bol alkış, bol yıldızlı mavi bayraklı gazete manşetleri... İşbirlikçi-teknelci sermaye, kendi çalıp kendi oynuyor ya, bu kez düğün mü, cenaze mi pek belli değil. Çünkü ne 17 Aralık'taki gibi halkı toplayıp cümbüş yapmaya cesaret edebildiler ne de AB'den müzakere sözü almanın sefasını sürebildiler. Hemen ertesi gün, teknelci partiler arasında kavga başlayıverdi. Ve birbirlerini ihanetle, hesap sormayla tehdit etmeye giriştiler. AB müzakereleriyle, hiç olmazsa kendi iç kavgalarını yatıştırabileceğini düşünen sermayenin eli, bir kez daha böğründe kaldı

“Everyway That I Can” (Bende Her Yol Var)

2003'te Eurovision şarkı yarışmasını kazanan Sertap Eren bu şarkıyı söylüyordu. Sesin ve müziğin güzel olup olmaması bir yana, Avrupalı emperyalistlerin gönlünü çelen, şarkının sözleriydi. Türkçeye kaba bir çeviriyle, şarkı şunu tekrar ediyordu: “Ben de her yol var.” İşbirlikçiliğin tam ilhaka dönüştüğü bu dönemde, sermaye sınıfı kendi politik ilkesini, bundan daha güzel dile getiremezdi.

3 Ekim'de Lüksemburg'da sürdürülen büyük pazarlıklarda Türkiye'ye düşen, oturup beklemek oldu. Çünkü Türkiye'nin hedefi tekti ve önüne ne getirilirse imzalamaya hazırdı. Bu hedef, müzakerelerin açılmasıydı. Bu nedenle, Ankara'ya son dakikada postalanan müzakere belgesi, bir saat sonra kabul edildi; oysa bu bir saatte Türkçe'ye bile çev-

rilemezdi.

Teknelci sermayenin AB üyeliğine neden bu kadar hevesli olduğu biliniyor. Biz bunu defalarca dile getirdik. 3 Ekim sürecinde belirleyici rol oynayan beklentiler kısaca şöyleydi:

a) İşbirlikçi-teknelci sermaye, AB'ye üye olarak, bir türlü içinden çıkamadığı ekonomik krizi atlatmayı hedefliyordu. İşsizliğe çözüm bulamayan sermaye, serbest dolaşım hakkıyla bu sorunu Avrupa'ya havale etmeyi planlıyordu.

b) Emekçiler üzerindeki politik egemenliğini kaybeden sermaye, AB kurumları desteğiyle bu egemenliği yeniden ele geçirmek, emekçileri kontrol altına almak amacındaydı.

c) Yukarıdaki etmenlerin sonucu olarak sermaye sınıfı, devrim belasından ve iç savaştan AB umuduyla halkı uyuşturarak, zaferle çıkmayı umuyordu.

ABD'nin Ortadoğu'da giriştiği III. Dünya Savaşı'yla birlikte, teknelci sermayenin AB'den beklentilerine yeni bir madde eklendi. O da “komşularla sorunlar”. İçişleri Bakanının Genelkurmay Başkanına fısıldarken, gazetelerin yakaladığı şu sözlere bakalım:

“Bu noktada koparıp atarsak, bir ay sonra bizi kimse hatırlamaz. Bağ-

larımızı koparmamamız lazım. Yalnız kalırız ve bu bir süre sonra komşularımızla ilişkilerimize de yansır. AB ile ilişkilerimiz, komşularımızla ilişkimizi yakından ilgilendiriyor.”

Benzer bir “komşu korkusu”nu, Demirel de dile getirmişti. Haksız değil. ABD, Türkiye'yi boylu boyunca kendi dünya savaşına sokmuş, onu kullanmış, atlama tahtası yapmış durumda, İncirlik ve İskenderun limanları, ABD'nin savaşının en büyük lojistik ve saldırı merkezleri. ABD'nin en başta Türkiye'nin komşularına karşı salladığı bu kılıç, komşuların öfkesini Türkiye'nin üzerine çekiyor. Teknelci sermaye sözcüleri, ABD ile stratejik ortaklık lafına

dayanarak, komşu ülkelere karşı az efelenmedi!.. Karşılığında, şimdilik diplomatik bir nezaketle dile gelen öfkeli komşular edindi. Oysa ABD, Ortadoğu'da giderek sıkışıyor ve daha şimdiden yenilginin, arkasına bile bakmadan çekip gitmenin tartışmalarını yaşıyor. Böyle bir durumda, Türkiye'yi öfkeli komşuları karşısında koruma altına alacak olan, AB'dir; tek umut orasıdır.

Tekelci sermayenin AB üyeliğindeki umut ve beklentilerinin ne kadar gerçekleşeceği, daha şimdiden belli oldu. Her şeyden önce AB, Türkiye'yi tam üye olarak değil, ama kapının önünde bağlanmış biçimde tutmayı yeğlediğini ve istediğini, binlerce yoldan, binlerce mesajla ortaya koydu; öyle ki, neredeyse geriye bu isteksizliklerini açıkça ilan etmeleri kaldı. Müzakereler sonucunun tam üyeliğe gitmeyeceği belirtildi, serbest dolaşımın hiçbir zaman mümkün olmayacağı da şimdiden söylendi. AB'den beklenen ekonomik yardımlar ise belirsiz. Avrupa gazeteleri, sadece tarımın "uyumlulaştırılması" için, AB'nin her yıl Türkiye'ye 22 milyar Euro aktarması gerekeceğini, bunun AB bütçesini çökteceğini yazıyorlar. AB emperyalizmi, üyelik masraflarını da işbirlikçi-tekelci sermayeye yüklemeye niyetleniyor.

Mademki AB, ekonomik krizin aşılmasına yardımcı olamayacak; mademki yıpranan politik egemenliği onarmakta gönülsüz davranacak; tekelci sermayenin beklentilerinden geriye ne kaldı? Emekçilerin, "AB refah yolu" lapasını yutmadıklarını, 3 Ekim günü sokaklarda olan Erdemir-Tüpraş işçileri, Mersin liman işçileri, Serna Tekstil ve Tersane işçileri yeterince gösterdiğine göre; tekelci sermayenin tek beklentisi, komşu ülkelerin öfkesinden korunmaktır.

Mutfakta Yangın Var

3 Ekim AB Zirvesi, Türkiye ile ilişkilerden çok, kendi geleceğiyle ilgiliydi. Masanın üzerindeki pazarlıklar, AB'nin gelecekte nasıl şekil alacağını belirleyecekti. Bu yüzden, kendi iç tartışmaları ve pazarlıkları bitmeden, Türkiye'nin Lüksemburg'a gelmesine yeşil ışık yakmadılar.

3 Ekim, Fransa ve Hollanda'da reddedilen AB Anayasası, Almanya'dan bağımsız sınıf hareketinin siyasi bir krize yol açması, İngiltere'de İşçi Partisi'nin, sendikalar tarafından yalnız bırakılması gibi çok ciddi gelişmeler sonrasındaki ilk toplantı olarak, oldukça önemliydi. Mutfaktaki yangınların, misafir odasını nasıl duman altında bıraktığını, 3 Ekim'de gördük. Lüksemburg Zirvesi, AB ülkeleri açısından bir kör dövuşü gibiydi. Bu zirveyle Avrupa'nın egemenleri, birliği bir arada tutacak siyasi hegemonyaya sahip olamadıklarını gösterdiler. Bu yüzden, zirve sonrası Valery Giscard d'Estaing şunları söylüyordu: "AB artık siyasi birlik değil, serbest

ticaret bölgesi olacak. Çok üzücü."

Evet, özellikle Fransız sermayesi açısından üzücü. Bir süredir Afrika kıtasında, başkalarının omuzları üzerinden ABD'ye ateş açan Fransa, Avrupa'nın sermayesinin siyasi birliği için neler vermezdi? Ancak bu şekilde ABD emperyalizminin hegemonya savaşını karşılayabilirdi. Fakat bu siyasi hedefe en büyük darbeyi, yine kendi emekçileri vurdu. Halk referandumunda reddedilen anayasanın rafa kalkması, siyasi birlik hayallerinin iflasına son imzayı atmıştı.

Özellikle 90'lı yıllarda, ABD hegemonyasına karşı, kendi iç bütünlüğünü sağlayarak bir güç oluşturma konusunda oldukça iddialı olan AB, artık yoluna devam edemiyor. Dahası, birlik yolunda bugüne dek atılmış olan kimi adımlar da şimdi tartışma konusu. Birlik yolundaki en önemli adım olarak görülen ortak para Euro, sadece altı yıl dayanabildi ve şimdiden, zorla tutturulan dikişler, oradan-buradan patlamaya başladı. Ortak bütçe tartışmaları sonuçsuz kalınca, birlik önemli bir darbe daha yedi.

3 Ekim Zirvesine damgasını vuran bu gelişmeler, Türkiye'nin üyeliğini şu şekilde kapsıyordu: AB, esasında ABD hegemonyasına karşı siyasi birlik hedefiyle yola çıkmıştı, ama şimdi, ABD'nin Truva Atı olarak kapıda bekleyen bir Türkiye vardı. Türkiye'yi kabul etmek, siyasi birlik iddiasından da vazgeçmek anlamına gelecekti. Bu yüzden, 3 Ekim'de önce, AB olarak yola nasıl devam edileceği tartışıldı. Sonuçta, siyasi birliğin mümkün olmadığı görüldüğünden, AB'nin siyasi yapısını ABD lehine sulandıracak Türkiye'ye müzakere yolu açıldı. Ne de olsa Türkiye, kalabalık nüfusu ve militarist yapısıyla, tümüyle vazgeçilecek bir ülke değildi. İçeri almak yerine, kapıda bekletmek daha uygun görüldü. Fakat AB, bu kararı alarak, kendi siyasi birlik iddiasından vazgeçtiğini ilan etmiş oluyor. Dünya burjuvazisinin "refah, özgürlük, ulusların kucaklaşması" yalanlarının son kalesi, en güçlü kalesi, şimdi çatısı çökmüş bir ahıra benziyor. Uzak-tan bakanlar, hiç kuşku yok ki, bu ahırın önüne bağlanmış olana acıyorlar.

Bu sonuç, dünya devrim açısından önemlidir. Şimdi artık dünya halklarının ve proletaryasının karşısında, çöken bir ABD ve mutfaktaki yangından önünü göremeyen bir AB var. Çöküşünü durdurmaya çalışan ABD'nin karşısında Rusya-Çin ittifakı duruyor. Emperyalist hegemonyanın çöküşü, her kıtada hızlanıyor. Bağımlı ülke emekçileri ve ezilen halklar için, mücadelelerin büyük zaferlere açılacağı bir dönemin içine girmiş bulunuyoruz.

88. Yılında Ekim Devrimi Öğretmeye Devam Ediyor LENİN VE ESERİ YAŞIYOR

“Yoldaşlar, Bolşeviklerin her zaman gerekli olduğunu vurguladıkları işçilerin ve köylülerin devrimi başarılmış bir gerçektir.

İşçilerin ve köylülerin devriminin anlamı nedir? Bunun anlamı, her şeyden önce, burjuvazinin hiçbir surette ortak olamayacağı, kendi iktidarımızın organı olan bir Sovyet Hükümeti’ni kuracak olmamızdır. Ezilen yığınların kendileri bir iktidar yaratacaklar. Eski devlet aygıtı parçalanacak ve Sovyet örgütleri biçiminde yeni bir yönetim aygıtı oluşturulacaktır.

Şu andan itibaren, Rusya’nın tarihinde yeni bir çağ başlıyor ve bu devrim, III. Rus Devrimi sonunda sosyalizmin zaferine yol açtı.”

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi’nin önderi V. İ. Lenin, 7 Kasım 1917’de Petrograd İşçi ve Askeri Vekilleri Sovyeti’nin toplantısında, devrimin zaferini bu kısa ama anlamlı, güçlü sözlerle ilan etti. 88 yıl önce emperyalist-kapitalist sistemin bağrına ölümcül bir darbe vuran Ekim Devrimi, yeni bir çağın, proleter devrimler çağının başlangıcı oldu. Dünyanın altıda birinde proletaryanın egemenliğini kurmaya başladı. Halklar hapishanesini yıkarak halkların özgürlüğünü kazanmasının yolunu açtı. Proletarya diktatörlüğünün bir örneğini kurdu. Proletarya enternasyonalizminin gerçek anlamda hayata geçirilmesinin örneklerini verdi. Emperyalist savaşa karşı proletaryanın tavrının en somut örneği oldu.

Ekim Devrimi üzerine pek çok şey yazıldı, söylendi. Devrimin 88. yılında biz, bu büyük tarihsel olayın öncesine dikkat çekmek istiyoruz. Çekmek istiyoruz, çünkü tam da o günleri yaşıyoruz; her an gelişen, güçlenen binbir yoldan kendini gösteren devrim günleri, devrimin öngünü yaşıyoruz bizde de. Dolayısıyla en iyi öğretmenlerden birine, tarihe bir kez daha bakalım.

Sermayenin dünyayı yeniden paylaşmak üzere halkları birbirine boğazlattığı I. Emperyalist Savaş, dünyanın pek çok bölgesinde devrimi olgunlaştırıyor, proletarya ve halklara yeni olanaklar açıyordu. Bu süreci değerlendiren Rus proletaryası, Bolşevik Parti ve Lenin’in önderliğinde zafere ulaştı. Stalin, bu süreçle ilgili olarak Bolşevik Parti’nin ayırt edici özelliklerini şöyle belirliyor:

“... tek bir partinin, Bolşevik Parti’nin bölünmemiş önderliği; ... hazırlıkların yürütülmesinde izlenen ana çizgi menşevik ve

sosyalist devrimci partilerin tecrit edilmesi;...

...proletarya diktatörlüğünün zaferinin en önemli koşulu olarak Sovyetleri devlet iktidarının organları haline getirme politikası;...

...yığınları devrimci bir konuma getirerek onların kendi yaşam deneyimleriyle parti sloganlarının doğruluğuna ikna olmalarını sağlama becerisi;...”

1905 Devrimi, otokrasiyi sarsmış, altını oymuş ama yıkamamıştı. Ancak bu devrim, Rus proletaryasına en güçlü silahını verdi: Sovyetleri! Lenin’in, proletarya diktatörlüğünün embriyosu olarak değerlendirdiği Sovyetleri...

Dünya tarihinin bugüne dek yarattığı en geniş ve en

demokratik kitle örgütü olan Sovyetlerin (komite ve konseylerin) gerek Rusya’da yaşanan her üç devrimde, gerek daha sonra yaşanan Avrupa devrimlerinde, gerekse Asya, Latin Amerika ve bütün kıtalarda verilen mücadelelerde önemi tekrar tekrar açığa çıktı; devrim öncesinde mücadele örgütleri olan bu organlar, geniş yığınlar için bir demokrasi okulu, devrimin zaferi ve sonrası için doğrudan iktidar organlarıdır.

II. Rus Devrimi olan 1917 Şubat Devrimi, otokrasiyi devirdi, yerine burjuva cumhuriyet ilan etti. Ancak ortaya ikili bir iktidar çıktı. Bir yanda geçici hükümet olan Kadetlerle (büyük burjuvazi) menşeviklerle sosyalist devrimcilerin (küçük burjuvazi) iktidarı; aynı zamanda sokaklarda, fabrikalarda ve geniş kırsal kesimde Sovyetlerin iktidarı...

Bolşevik Parti, bu süreçte devrimin sonuna kadar ilerletilmesini; İşçi, Köylü, Asker Vekilleri Sovyetince alınmasını; toprakların zor alımını ve Köy Sovyetlerine devrini; emperyalist savaşın derhal durdurulmasını; fabrikalarda işçi denetimini; bankaların kamulaştırılmasını;... öne sürdüler.

Menşevikler ve sosyalist devrimciler ise, iktidarın burjuvazide kalmasını, bunun burjuva devrim olduğunu; diğer tüm sorunların (toprak sorunu, savaşın durdurulması ve barış vb. vb.) çözümünün ertelenmesini isteyerek burjuvaziyle uzlaşmayı seçtiler. Şubat Devrimi’nde hemen sonraki süreçte, Sovyetlerde çoğunluk Bolşevikler dışında kalan uzlaşmacı ittifakının elinde olduğu için, küçük burjuvaziyi de kendi hizmetine koşan burjuvazinin geçici hükümeti, yığınların

hiçbir sorununu çözmedi; aksine sorunları sürece yayararak, küçük burjuvazi eliyle yığınları kendi peşine takmaya çalıştı.

Nisan Tezleri olarak da bilinen Lenin'in geliştirdiği tezler, otokrasinin yıkıldığı, burjuvazinin iktidar olduğu yeni durumda Bolşevik Parti'nin Nisan Kongresi'nde kabul edildi. Buna göre öne çıkarılması gereken temel slogan "Bütün İktidar Sovyetlere" sloganı oldu.

Yığınların hiçbir sorununu çözmeyen, çözemeyen burjuvaziyle, küçük burjuvazinin geçici hükümeti, kısa sürede işçilerin, köylülerin ve asker üniforması içindeki emekçi yığınların tepkisiyle karşı karşıya kaldı. Burjuvazi kendisi geride durarak yığınların önüne menşeviklerle sosyalist devrimcilerden oluşan uzlaşmacı-reformcu partileri öne sürdü. Onların kitleleri oyaladığı bütün bu süreçte burjuvazi, cepheyi Almanlara açarak kendisine sadık askeri birlikleri Petrograd'a çağırıyor; Çarlık yanlılarıyla birlikte devrimi tam bir kan denizinde boğmak için hazırlıklara giriyor.

Petrograd Sovyetleri 3-4-5 Temmuz'da büyük gösteriler yapılması yönünde kararlar aldı. Lenin ve Bolşevik Parti, yığınların kaba devrimci öfkesini ve karşı devrimcilerin hazırlıklarını dikkatle izliyordu. Yığınların henüz silahlı bir ayaklanmaya hazır olmadığını, karşı devrimin, devrimi kanla ezmeye hazırladığını gördü. Temmuz gösterilerinin engellenmesi için yoğun çaba gösterdi. Aynı zamanda ayaklanmanın bir sanat gibi ele alınması yönündeki Marks'ın uyarılarını dikkate alarak Sovyetlerde, fabrikalarda yığınlara gerçekleri anlattı, bütün güçleriyle proletaryanın silahlanmasını ve silahlı ayaklanma hazırlıklarını sürdürdü.

Temmuz günlerinde işçiler ve emekçi yığınları menşeviklerle sosyalist devrimcilerin devrimi ezmek için canla başla nasıl çalıştıklarını somut ele alarak gördüler. Hemen sonrasında uzlaşmacı partileri yığınlar halinde terk eden işçiler Bolşeviklerin saflarına katılmaya başladılar. Her yerde, Temmuz'daki bastırmayı yaşayan işçiler önce kendi kabuklarına çekildi; durumu gözden geçirdi ve yavaş yavaş Bolşevik Parti'nin saflarında kenetlendiler. Dombas'tan gelen bir delege bunu şöyle ifade ediyordu: "Sosyalist Devrimcilerin büyük etkisi vardı. Ama 3-5 Temmuz olaylarından sonra bu partiye bağlı örgütlerden bizimkine bir işçi akını başladı."

Ayaklanma hazırlıkları sürecinde Bolşevikler, uzlaşmacı-reformist partileri tecrit politikalarına özel bir ağırlık verdiler. Petrograd'da ve diğer sanayi merkezlerinde hayata geçirilen tecrit politika-

sı, Bolşeviklerin Sovyetlerde çoğunluğu kazanmasını getirdi. Uzlaşmacı-reformist partilerin tecrit edilmesi, devrimci proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların "birleşik cephesini oluşturma görevi"ni kolaylaştırdı; Bolşevikler, sosyalist devrimcilerle ve menşeviklere yakın olmayan yığınları kazandılar. Hatta bu partilerin tabanında yer alan dürist emekçiler ve proleterler kendi uzlaşmacı liderlerinden ve partilerinden koparak Bolşeviklerin saflarına katıldılar. Lenin, bu durumu şöyle açıklıyor:

"Biz, kitleleri kendisiyle birlikte sürükleme yeteneğine sahip, devrimin ve halkın öncü kolunun, sınıfın çoğunluğunun desteğine sahibiz."

Ekim 1917'ye geldiğinde Bolşevikler, bir yandan işçi, Asker ve Köylü Sovyetlerinde çoğunluğu kazanmış, bir yandan da uzlaşmacı-reformist partilerin kitlelerden tecrit edilmesinde önemli başarılar elde etmiş, proleter yığınların silahlanmasında da başarılı sonuçlar almıştı.

Menşevikler, Sosyalist Devrimciler, Kadetler, Çarlık yanlıları ve her türden karşı devrimcilerse aynı süreçte, bir yandan birbirlerinin kuyusunu kazarken bir yandan da Bolşeviklere ve devrime karşı ortak hareket ediyorlardı. Cephedeki askerlerden, gemicilerden tutun da kırsaldaki köylülere kadar, sürekli olarak Bolşevikleri benimseyen yığınlar, saf değiştiriyor, karşı devrimcilerin planlarını bozuyorlardı.

Karşı devrimcilerin cepheden çektikleri kendilerine sadık askeri birliklerin ve başlarına Çarlık yanlısı generallerin getirildiği Kazakların devrimi ezmek üzere Petrograd'a çağırılmasıyla beraber, cephenin pek çok bölgede açıldığını, askerler arasındaki karşı devrimci birliklerin toplanıp başkente gelmeye yöneldiklerini gören Lenin, bu durumda hepimizin bildiği "Dün erkendi, yarın geç. Bugün!" emrini verdi.

Lenin'in ve Parti'nin talimatlarını alan sabırsızlık içindeki proletaryanın silahlı birlikleri ve emekçi yığınlar büyük bir coşkuyla harekete geçti. Eski takvimle 25 Ekim, yeni takvimle 7 Kasım 1917'de Kışlık Sarayı da ele geçirdiler. "Ülkenin gerçek sahipleri -işçiler ve askerler- muhteşem merdivenlerin 117 mermer basamağına yığılmışlardı. Birbiri ardına 1786 kapı, onların önünde, sonuna kadar açıldı ve Kızıl Muhafızların ağır ayak sesleri sarayın 1050 oda ve salonunda" çınladı. Bu çınlama ve "hurraa" haykırıları bütün dünyaya yeni bir çağın, proleter devrimler çağının başladığını ilan ediyordu.

RUSYA'DA GENÇLİK SOSYALİZMİ İSTİYOR

Tarihsel bir yenilginin eşiğinde olan ve bütün planlarını buna göre yapan kapitalizm, tüm gücüyle "yenilmezliğin", "tarihin sonu"nun geldiğinin propagandasını yürütüyor. Özellikle SSCB'nin yıkılışıyla gelişen işsizliğin, açlığın, yoksulluğun, yozlaşmanın vb. sosyalizmin sonuçları olduğu kara propagandasını yaptılar. Burjuvazi psikolojik savaşına hiç ara vermedi. Sovyetlerin yıkılışını en iyi şekilde kullanmaya çalıştı. Fakat özellikle Rusya'da gelişen eylemlerde sosyalizme olan özlem daha da sık dile getirilmeye başlanınca burjuvazi bu kez de geçiştirmeye çalıştı. Onlar yaşlıydı, muhafazakardı, eskinin numuneleriydi! Yani onlar yeniyi, geleceği temsil etmiyorlardı. Ama artık bu karşı devrimci propagandanın da inandırıcılığını kaybettiğini söyleyebiliriz. Daha doğrusu bunu Rusya'daki gençlik söylüyor.

Rusya'da çeşitli gençlik örgütlerinin geçtiğimiz günlerde düzenlediği ve 1000'i aşkın gencin katıldığı eylem gençliğin, yani yeni kuşağın sosyalizme olan özleminin ve inancının ifadesi oldu.

Bakın burjuva basın bu eylem hakkında ne diyor: "Gençler eski günlerle övgü düzdü. Dün 1000'den fazla genç kapitalizme karşı yürüdü. Moskova'daki protesto, Sovyetlerin yıkılmasının ardından ülkede faaliyet göstermeye devam eden bir çok partinin gençlik kollarını bir araya getirdi."

SSCB dönemini yaşayan yaşlı komünistlerin yanı sıra, kapitalizmin açlık, yoksulluk, yıkım getirdiğini gören genç komünistler de artık geleceğine sahip çıkıyor, alanlara yürüyor ve sosyalizmin kazanımlarına sahip çıkıyor.

İÇ SAVAŞ SÖYLEMEYİ DEĞİL YAPMAYI GEREKTİRİYOR

Geçmişe ilişkin konuşurken mangalda kül bırakmamak, tüm reformist ve oportünistlerin ortak özelliğidir. Günümüz sınıflar mücadelesinin görevlerine karşı kayıtsız olanların nostaljik tiratlar atmalarına artık alıştık. Özellikle 12 Eylül öncesine ilişkin konuşurken esip gürleyenlerin, söz konusu olan bugünkü durumun somut tahlilini yapmak olunca nasıl sus pus olduklarını görmek bizim açımızdan şaşırtıcı olmuyor.

Bugün geçmişe dönüp bakarken herhangi bir sorumluluk duymayanlar, 12 Eylül dönemini bir iç savaş olarak nitelendiriyorlar. Eğer deyimi yerli yerinde kullanıyor, bunu “iç kargaşalık” olarak algılamıyorlarsa, sınıflar savaşımının o yıllarda geldiği düzeyin, sınıflararası çelişki ve çatışmaların en çok yoğunlaştığı ve bir silahlı çatışma halini aldığı bir aşama olduğunu kabul ediyorlar demektir. Bugün bunu kabul etmekte gösterdikleri rahatlığı o yıllarda göstermemiş olmalarına şaşmıyoruz; zira oportünizm ve reformizmin en belirgin özelliğinin, sınıflar mücadelesinin verili alanında somut görevlerden kaçmak olduğunu biliyoruz.

TC'nin son 35 yılını değerlendirirken uzun süreden beridir söyleyegelmiş bu dönemin ya iç savaş ya da iç savaşa yakın bir şekilde geçtiği yönündeki tespitlerimizin bugün çeşitli çevreler tarafından paylaşıyor oluşu, onların bunu yapmakla bir siyasi sorumluluk üstlendikleri anlamına gelmiyor. Hatta tam tersine, onlar bugünkü sınıflar mücadelesinin sertliğini ve yoğunluğunu gözlerden kaçırmak, aynı zamanda içinde buldukları reformist ve oportünist konumu akıllarınca haklı çıkarmak için, geçmişe vurgu yaparak, bugünkü toplumsal çatışmaları olduğundan daha yumuşak gösteriyorlar. Onlar iç savaşın yalnızca belli dönemler için ve kısmen geçerli olduğunu muğlak sözlerle, yarım ağız kabul ediyorlar. Oysa asıl mesele, geçmi-

şe dönük “aslan yürekli Richard” açıklamaları yapmak değil, iç savaşın bugün de sürdüğünü kabul etmek ve buna uygun hareket etmektir.

Ortalama solun diyalektiğin canlı penceresinden bakmadığını, olayların sınıfsal anlamını son çizgilerine kadar izleyemediğini gösteren bir diğer olay, bugün bazı çevrelerin “dünya devrimi” kavramını kullanmasıdır. Üzerinde yaşadıkları topraklarda bir devrimci durumun ve iç savaşın varlığını kabule yanaşmazlarken, bir dünya devriminden bahsediyor oluşları, en hafif deyişle tutarsızlıktır. Sormak gerekiyor: Acaba bu “dünya”nın içinde Türkiye ve Kürdistan yok mu? Ya da siz ne zaman tüm dünya üzerindeki ekonomik ve siyasal gelişmelerin bir küresel devrimci durum veya küresel iç savaşa yol açtığı tespitinde buldunuz da, şimdi çıkmış bir “dünya devrimi”nden bahsediyor sunuz?

Bugün bütün ülkelerde, özellikle Atlantik’in iki yakasında her seferinde yeni bir baskı yasası çıkarılıyor ve tüm bu yasalar ya mültecileri, ya işçi ve emekçileri, ya da sisteme başkaldıran herkesi hedefliyor. Yani doğrudan kitlelerin kendisini hedefliyor. Bu yasaların bütün ülkelerde neredeyse aynı denilebilecek bir zaman diliminde çıkarılması, aynı içerikte olması ve aynı güçleri hedeflemesi tesadüf değildir. Bunun sınıfsal anlamı, süreç olarak burjuvazinin egemenliğini ve yönetebilirliğini kaybetmiş oluşudur. Bu nedenle kitlelere savaş açmış durumdadır. Kitlelerin ekonomik ve toplumsal durumları, hareketlilikleri, sınıflar mücadelesinin deneyimlerinden biriktirdikleri ve radikal istemleri, kapitalistleri korkutuyor; onları işi sıkı tutmaya yöneltiyor. Yasalar, yasa olarak kalmıyorlar. Yani sadece birer tehdit unsuru olarak insanların tepesinde sallandırılıp durmuyorlar; fiilen de hayata geçiriliyorlar. Bütün olay ve olgular, uluslararası sermayenin proletaryaya açmış olduğu iç savaşın küresel bir boyut kazandığını gösteriyor. Proletarya da bu savaşa kendi cephesinden cevap veriyor. Küresel iç savaş giderek yükseliyor. Bu, sonucu bir dünya devrimi ile bitecek olan bir süreçtir. Dünya devrimi, eş zamanlı ve tek bir eylem olarak olmayacaktır; ama iç savaşın sürdüğü tüm ülkelerde proletaryanın önderliğinde tüm ezilen ve sömürülen yığınların emperyalizmi en zayıf halkalarından birer birer kopartmasıyla, bütünsel bir süreç halinde olacaktır.

Şimdi bütün olay ve olgular, bizi böylesi bir sürecin öngününe getirmiş bulunuyor. Üzerinde yaşadığımız topraklarda bu sürece önderlik edecek olan Leninist parti, reformist ve oportünistlerin afra-tafralarına bakmadan devrime yürümeye devam etmelidir. Süreç, gerçek devrimcileri sahtelerinden ayırt edecektir.

TC'nin son 35 yılını değerlendirirken uzun süreden beridir söyleyegelmiş bu ya iç savaş ya da iç savaşa yakın bir şekilde geçtiği yönündeki tespitlerimizin bugün çeşitli çevreler tarafından paylaşıyor oluşu, onların bunu yapmakla bir siyasi sorumluluk üstlendikleri anlamına gelmiyor. Hatta tam tersine, onlar bugünkü sınıflar mücadelesinin sertliğini ve yoğunluğunu gözlerden kaçırmak, aynı zamanda içinde buldukları reformist ve oportünist konumu akıllarınca haklı çıkarmak için, geçmişe vurgu yaparak, bugünkü toplumsal çatışmaları olduğundan daha yumuşak gösteriyorlar. Onlar iç savaşın yalnızca belli dönemler için ve kısmen geçerli olduğunu muğlak sözlerle, yarım ağız kabul ediyorlar. Oysa asıl mesele, geçmişe dönük “aslan yürekli Richard” açıklamaları yapmak değil, iç savaşın bugün de sürdüğünü kabul etmek ve buna uygun hareket etmektir.

3 Ekim'den önce de gü-rültülü tartışmalara konu oluyordu AB meselesi; AB ile müzakerelerin resmen başlatıldığı 3 Ekim'den sonra da sürüyor tartışmalar. Zafer ve teslimiyet, başarı ve hüsrân... ve tabii bunların arasında bulunan "fakat"çılar. Hepsinin ortak özelliği, tartışmaya sermaye cephesinden katılıyor oluşu.

AB meselesi, bunca zamandır tartışılıyor. Yoğun bir propaganda yürütülüyor. Sermaye cephesi, kendi içinde farklılıkları barındıran, hatta kimi noktalarda tam karşıt uçlara denk düşen bir eğilimler çeşni sergiliyor. Bu çeşitliliğin bir kısmı kayıkcı dövüşü olmanın ötesine geçmezken, bir kısmı gerçek çelişkileri yansıtıyor. Bu çelişik eğilimler, sınıflar savaşının seyrine göre, değişen güç dengelerine göre güçlenir ve zayıflarlar. Kimi öne çıkar, baskın olur, kimi geri plana düşer.

Sermaye cephesindeki bu eğilimlerin ortak olduğu bir nokta var: Emekçi yığınları bu tartışmanın içine çekmek, bu çeşni içerisinde bir taraf olmaya zorlamak.

AB'ye karşı olmak veya üyeliikten yana olmak... İşte tüm toplumun sıkıştırılmak istendiği ikilem budur. Görüşlerden hangisi olursa olsun, hangi renkte olursa olsun... yeter ki bu düzlemde bulunsun! Nedir bu düzlem? Burjuva bakış açısı, burjuva çıkarlar, burjuva ideolojisi... Bu üyeliğe karşı olan da, onu isteyen de veya her iki görüşü "fakat"larla dile getiren de özünde burjuva düzlemde bulunuyor. Sermayenin çıkarlarını dile getiriyor. Kendi konumunu bu çıkarlara bağlıyor. İşçi sınıfının, Kürt halkının ve emekçi yığınların ufkunu bununla sınırlamaya; onları beklentiye sokmaya çalışıyor.

Sözün, teorinin, söylemin, propagandanın gelip dayanacağı, sınanacağı yer, pratik yaşamın kendisidir. Kuşkusuz yaşam kendi hükümünü verir. Her türlü yanılsamayı eninde sonunda dağıtır. Yaratılan ham hayaller, toz pembe rüyalar, desteksiz vaatler pratik yaşamda çok çabuk boşa düşer. Fakat bu demek değildir ki, propaganda işe yaramaz. Emekçilerin beklentiye sürüklenmeleri, "acaba"larla duralamaları, sermaye için belirli bir hareket alanı anlamına gelir.

Burjuvazi, bizzat koşullar tarafından örgütlenen, bir araya getirilen ve harekete geçmeye zorlanan emekçileri bölebilmek için tüm araçları kullanır. Bir yandan zor araçlarına, diğer yandan demagojiye, yalana, sahte vaatlere başvurur. Bu yüzden AB konusunda yarattığı bu toz duman, bu propaganda savaşı önemli. Yaşam tarafından aşılacak da olsa, yaratabileceği başarı kısa süreli de olsa, önemli.

Burjuvazi bu oyuna sıkı hazırlandı. AB süreci onun için kurtuluş demektir. Devrim belasından kurtulmak, ensesinde hissettiği kızgın emekçi öfkesini AB'li emperyalistlere havale edebilmek, devrim cephesinde gedikler açabilmek... Bu bilinçle işçilerin dikkatlerini sendikalar aracılığıyla AB sürecine çekme girişimini hızlandırdı. 3 Ekim sonrası üç büyük işçi konfederasyonu (Türk-İş, DİSK ve Hak-İş) başkanı, yaptıkları açıklamalarla, AB yanlısı koro içindeki yerlerini açıkladılar. Uzun süredir bu görüşleri dile getiriyorlardı. Şimdi, müzakerelerin başlamasına sevinen koroyla birlikte, AB sürecinin işçi

AB MÜZAKERELERİ VE EMEKÇİLER

hakları için ne kadar önemli olduğunu anlatma yarışına giriyorlar. Sendikacılık burjuva sendikacılığı olunca, elbette savunulan görüşler de burjuva görüşler olur. Sendika liderleri işçilere, çıkarlarının sermayenin çıkarlarına bağlı olduğunu kanıtlama derdindedir.

Neredeyse son on yıldır AB hep "demokratikleşme", "refah", "sosyal adalet"... söylemlerinin aracı oldu. Avrupa'da ve dünyada emeğin haklarına saldırılırken, emek-sermaye savaşı tüm dünyada keskinleşirken, sermaye camiası bu bayat yalanlarla toplumu uyutmaya çalışıyordu. Ama çetin koşullar, sınıflar savaşının sert yapısı, iç savaş, tüm bu girişimleri her defasında tersyüz etti. Zaman geçti. Koroya, işçi sınıfı saflarından, reformist hareketten, ulusal hareketten... katılanlar oldu. Elbirliğiyle aynı nakaratı tekrarlamaya koyuldular. 19 Aralık ve F Tipleri'nin AB desteğiyle yaşandığı bu ülkede hala demokratikleşmeden

bahsediyorlar! AB'ye uyumlu "terörle mücadele yasaları" ortada duruyorken özgürleşmekten bahsediliyor; tüm Avrupa'yı sarsan işçi eylemleri gözler önündeysen sosyal-ekonomik haklardan; Kürt halkının en ufak talebine bile kan ve baskıyla karşılık veren bir devleti açıkça desteklemekten çekinmeyen ortadayken ulusal-kültürel haklardan... Her şey bu kadar keskin çizgilerle ortadayken hem de!

Bu, Kürt halkıyla, işçi sınıfı ve emekçilerle dalga geçmektir. Emek cephesinde burjuvazinin ajanları olarak konuşmaktır. Ve burjuva sendikaların, sosyal-reformistlerin yaptıkları tam da budur. Sürecin genel gelişimi, genel eğilimi, özgürlüklerin artması yönünde değil. Ne de refahın, sosyal hakların... Tam tersine, süreç, giderek sertleşiyor. İşsizlik artıyor, yokluk ve sefalet artıyor, Kürt halkı üzerindeki baskılar ve katliamlar artıyor... Ve tüm bunlar, AB kapısındaki Türkiye tarafından destekleniyor. Bizzat AB ve ABD'nin desteğiyle gerçekleşiyor. Bu açıdan bakıldığında müzakere sürecinin başlamasının işçi sınıfı, Kürt halkı ve emekçiler için sevindirici bir yanı kesinlikle yok.

Öte yandan, "AB'ye hayır" demek de değil işçi sınıfının işi. Onu bu burjuva ikileme kimsenin sokmaya hakkı yok. Bu tartışma, bu haliyle sermayeyi ilgilendirir. İşçi sınıfını değil. Onun gündemi, bunların ötesinde başlıyor. İşçi sınıfının, Kürt halkının ve emekçilerin sorunları, ama tüm sorunları, kapitalist sistemden kaynaklanıyor. Yokluğun, sefaletin, ulusal baskının, katliamların sebebi... kapitalist üretim ilişkisinin ta kendisidir. Birileri böyle istiyor diye keskinleşmedi bu çelişkiler, yöneticilerin isteği ile çıkmadı bu iç savaş ve çatışmalar. İşsizlik de öyle, özelleştirmeler de, yıkımlar da... Tüm bunlar kapitalist toplumun dinamiklerinden doğdu.

Bu sorunların tek bir çözümü var. Artık insanlığa yıkımdan başka birşey vermeyen bu kapitalist toplumu havaya uçurmak. Bu düzeni yıkmak. Pratik yaşamın kendisi sorunu tüm açıklığıyla bu şekilde ortaya koydu. Onu çözecek gücü ve araçları yarattı. Koşullar oluştu. Bu aşamada işçi sınıfının gündemi, asla AB olamaz. Ondandır ya olmak veya karşı olmak bizim işimiz değil. Proletarya bu sığ ikilemin karşısına devrim gündemiyle, kapitalizmi aşmak gündemiyle çıkmak zorunda proletarya. Gelişen aşamada başka bir seçenek yok.

MÜCADELE BİRLİĞİ SUSTURULAMAZ!

6 Ekim günü saat 17.00 civarında Taksim İstiklal Caddesi üzerinde Mücadele Birliği dergisi satan 20 kişilik gruba çevik kuvvet polisleri vahşice saldırmış ve 7 okurumuzu gözaltına almıştır.

İstiklal Caddesi üzerinde her şey satılabilir ama Mücadele Birliği asla! Neden? Çünkü o, bu çivisi çıkmış sisteme karşı işçileri ve emekçileri mücadeleye çağırıyor. "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegün Olacak" diyor! Çünkü o, işçilerin, emekçilerin sesi, çünkü o fabrikaları kapatılanların, işten atılanların, gecekonduları yıkılanların, tarlada mahsulü çürüyenlerin, üniversite kapıları yüzlerine kapatılanların sesi! Çünkü o kitleleri devrime çağırıyor! Çünkü o, "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir!" diyor.

Bir Saldırının Gösterdikleri DERGİ DAĞITIMININ ÖNEMİ

Merhaba Mücadele Birliği okurları,

06.10.2005 tarihli dergi dağıtımımız polis tarafından engellendi ve yedi arkadaşımız vahşice, darp edilerek gözaltına alındı.

Dergi dağıtımımız, dergimizin çıktığı her hafta yapıyor. 6 Ekim günü yine İstiklal Caddesi'nde dergimizin dağıtımını gerçekleştiriyorduk. Polisin "sesli ajitasyon yapmayın" uyarısı sonrasında da arkadaşlarımızla birlikte dergi dağıtımını devam ettirdik. Bir yoldaşımız bu sırada ajitasyona devam ediyordu. Polis yoldaşımızın kolundan tutarak onu gözaltına almaya çalıştı. Diğer yoldaşlarımızın yardımı ile bu engellenmeye çalışıldı. Ama polisler daha sonra çoğalınca yoldaşımızı alamadık. Daha sonra hep beraber gözaltına alınan yoldaşımızın serbest bırakılması için müdahale ettik. Ve ardından saldırmaya başladılar. Yedi arkadaşımız darp edilerek gözaltına alındı.

Taksim'de Mücadele Birliği satışı polisi rahatsız etmişti. Çünkü ajitasyonlarımızda hep gerçekleri insanlığın kulağına iş-

Faşist devlet, AB'den müzakere tarihi almasını böyle kutluyor! İşte "demokratikleşme" palavralarının havı böyle dökülüyor. Ama unuttuğunuz bir şey var bay burjuvazi. Biz sizin demokratikleşme palavralarınıza hiçbir zaman inanmadık. Biz AB'den demokrasi bekleyenlerden değiliz! Bu saldırıyla bizi şaşırtmadınız!

Tekelci kapitalizm ne yaparsa yapsın, içinde bulunduğu bunalımı aşamayacaktır. Saldırıları devrim cephesini güçlendirmekten başka işe yaramayacaktır.

Kapitalizme karşı mücadelemiz her koşulda devam edecektir. İşçilerin, emekçilerin sesini susturmaya kimsenin gücü yetmeyecek.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DEVRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ!**

liyorduk. Yaptığımız ajitasyonlar "Kürt Halkı Yalnız Değildir, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük, Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar, Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 100'lü günlerinde" şeklindeydi. Çevreden geçen insanlar bu saldırıya duydukları öfkeyi, yere düşen Mücadele Birliği dergilerini alarak, kızarak, fotoğraf çekerek dile getiriyordu. Polis fotoğraf çeken birkaç kişiyi de tehdit ederek korkutmaya çalıştı ama onlar gerçekleri bu eylemde gördüler.

Şimdi yapmamız gereken tek şey bu dergi dağıtımına sadece yoldaşlarımızı değil, işçileri, emekçileri, işsizleri, öğrencileri, halktan insanları katmaktır. Hepsine dergi dağıtımının ne kadar önemli olduğunu, derginin sadece bizim dergimiz olmadığını kavratmalıyız. İşte o zaman biz daha da güçleneceğiz ve bu eylemi daha da güçlü kılacağız.

YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ

Taksim'den Bir Mücadele Birliği Okuru

BİRLEŞİK DEVRİME DOĞRU

3 Ekim-AB tartışmaları arasında Türkiye ve K. Kürdistan'ın geleceğini derinden etkileyecek gelişmeler, gözlerimizin önünde akıp geçerken dikkatlerden kaçtı. Burjuva başının gözler önünde olup biten bu gelişmeleri dikkatlerden kaçırmaya çalışması anlaşılır bir durumdur. Peki, ya kendilerine “sol”, “sosyalist”, “komünist” diyen kesimlerin kafalarını bu tartışmaların içine gömerek son derece önemli olan bu gelişmelere gözlerini kapamalarını ne demeli! Sadece bir gazete ve UKH, bu gelişmelerden doğrudan etkilenecek taraflardan biri olmaları itibariyle sürecin farkına vardılar. Gündem Gazetesi, bunları, “Güneşte Sinsi Oyunlar” manşetiyle verdi. Evet, aktörleri Talabani-Barzani-Caferi üçlüsü, ABD ve Türkiye olan bir tezgah kuruluyor ya da kurulmuş durumda. Eğer politik kavramları kullanarak eşyayı gerçek adıyla çağırılmamış gerekirse buna “tezgah” ya da “oyun” değil, bir “cephes” demeliyiz. Saydığımız güçler arasında kurulmuş ya da kurulmakta olan oluşum, bir karşı devrim cephesidir.

Bu geniş karşı devrim cephesinin temelleri ABD’de atılmıştır ve ABD’nin ağırlığı ve inisiyatifini altında hareket etmektedir. Barzani-Talabani-Caferi üçlüsünün bu karşı devrim cephesinde ABD’nin kukla düzeyindeki işbirlikçileri olmalarının ötesinde bir değer ya da ağırlıkları yok. Irak direniş savaşına karşı oynadıkları uğursuz mayın tarlasına sürülmüş eşek rolünü şimdi Türkiye ve K. Kürdistan birleşik devrimine karşı, K. Kürdistan Kürt halkının özgürlük savaşına karşı oynamaya hazırlanıyorlar.

Bölgenin gerici güçleri ve ABD emperyalizmi arasında şekillenen karşı devrim

ittifakının öncelikli hedefinin UKH olduğu açıklaması, bu ittifakın rolü ve savaş alanı hakkında kimseyi yanıltmamalı. Türkiye ve K. Kürdistan devriminin önemli dayanaklarından biri olan gerillanın tasfiyesi amacı, birleşik devrimin bastırılması, Kürt halkının özgürlük hakkı uğruna yürüttüğü savaşın yenilgiye uğratılması amacına doğrudan bağlıdır. Türkiye, Kürt halkının özgürlük savaşının, dolayısıyla birleşik devrimin, önemli dayanağı durumundaki gerillanın tasfiyesini devrimi yenilgiye uğratmanın temel koşulu sayıyor. Bütün politikalarını, olanak ve güçlerini bu hedefe yöneltmesinin nedeni budur.

Değişen Kim?

UKH, Barzani-Talabani ikilisinin Türkiye ile anlaşmasına deyim uygunsu ateş püskürüyor. Belli ki, UKH derin bir hayal kırıklığına uğramış. Nasıl uğramasın! Daha yakın zamanda yeni görevinden dolayı kutladığı eskinin “Mam Ceval”i şimdinin “President”i Talabani, bir ABD ziyareti sonrası UKH’ne “Terörist ve tasfiye edilmesi gereken güç” gözüyle baktığını ilan etti.

Dahası var. Caferi, hani şu UKH’nin inşasına yardım sözü verdiği “Demokratik Irak”ın Başbakanı rolündeki molla, UKH’nin tasfiyesi için emre amade olduğunu yine molla ciddiyetiyle beyan etti. ABD’ye gelince... Daha dün denilebilecek bir zaman öncesinde Kongre-Gel Başkanının “Bize karşı savaşmaz, Kürtlerin 21. yüzyıldaki rolünü keşfetti, bize karşı savaşmakta çıkarı yok” dediği bu emperyalist devlet, bu gün PKK’yi El Kaide, Öcalan’ı Bin Ladin ile bir tuttuğunu açıklıyor ve gerillanın tasfiyesi için elinden geleni yapacağını açıkça ilan

ediyor.

Ne oldu da, biraraya gelemezler diye düşünülen Barzani-Talabani-Caferi üçlüsüyle Türkiye biraraya gelip anlaştı; Kürtlere karşı savaşmaz dedikleri ABD durduk yerde “Mart tezkeresini unuttuk, PKK’ye karşı Türkiye’yle beraberiz” açıklamasını yaptı? Bütün bu güçler bir günde, bir görüşme sonucunda bütün görüşlerini mi değiştirdiler, yoksa UKH bunlar hakkındaki düşüncelerinde fena halde mi yanılıyordu?

Şüphesiz bu sorunun doğru yanıtı ikinci şıktır. Onlar değişmediler. 92’de PKK’ye karşı savaşan Barzani-Talabani ikilisi dün ne idiye bu gün de odur. Dün Öcalan’ı yakalayıp Türkiye’ye teslim eden ABD, dün ne idiye bugün fazlasıyla odur. Yanılan ve Kürt halkını yanıltan ise gümbürlük açıklamalara göre politika yapan, görüş değiştiren, bu güçler hakkında doğru, tutarlı, bilimsel ve bütünlüklü bir görüşten yoksun olan UKH’dir. Belli ki UKH, kendi küçük burjuva sınıf özelliğine uygun olarak, burjuvaziden, emperyalizmden umut kesmek; günün birinde onlarla uzlaşmak, birlikte olmak umuduna son vermek istemiyor.

UKH’nin bu kararsız, değişken, günü gününe uymayan politikalarının cezasını sadece kendisi değil, Kürt Halkı da çekiyor. Kürt Halkı bu belirsizlik, muğlaklık yüzünden ne dostunu düşmanından ayırabiliyor, ne önünü ve hedefini net görebiliyor, ne de hedefine doğru kararlılıkla yürüyebiliyor. Bu bilinç bulanıklığıyla nasıl yürüsün? Dün Öcalan’ı Türkiye’ye teslim eden ABD, “Caş” Talabani’yi Irak’ta “President” yapınca bir günde dost; Türkiye’yle sorunlarını halledip askeri müdahalede anlaşınca düşman oluyor!

1992’de, 95-97’de, 99-2000’de UKH’ne karşı kendilerinin deyimiyle bir avuç dolar için, Türkiye’yle işbirliği halinde, PKK’ye karşı savaşan Barzani-Talabani ikilisi ABD’nin koltuk değnekleriyle Irak’ın Başkanlık koltuğuna oturunca dost; PKK’yi terörist ilan edip askeri müdahale kararı alınca, düşman oluyorlar.

Barzani-Talabani ikilisi değişmediklerini aksine, kendi burjuva sınıf çıkarlarına sıkı sıkıya bağlı olduklarını; kendi çıkarlarının kokusunu derhal alan keskin bir buruna sahip olduklarını her günkü eylemleriyle ortaya koyuyorlar. Bu ikili, Irak’ta ABD’nin kanatları altında elde ettikleri konumu Kürt Halkının birliği ve çıkarları için kullanmayacaklar; ama bu konumu korumak için Kürt Halkının özgürlük savaşını bastırmada gözü kapalı görev alacaklar. Türkiye’yle PKK’ye karşı askeri hareket için anlaşmalarının türkçesi bu. Onun için, bu ikilinin Irak’ta bir konum elde etmelerinden büyük sevinç duyan ve onları bu konularını Kürt Halkının birliğini sağlamak için kullanmaya çağıran UKH, ne büyük bir yanlıgı içindedir!

Bir burjuvanın kendi özel ya da sınıfsal çıkarlarını ulusun çıkarlarına feda ettiği tarihin hiç bir döneminde görülmemiştir, bundan sonra da görülmeyecektir. Ama tersi durumlara tarih sayısız kez tanıklık etmiştir. Bir burjuvanın kendi en sıradan, en bayağı çıkarları için “ulusun” bütün çıkarlarını feda etmesi her zaman rastlanan bir durumdur. Burjuvanın doğasına uygun olan durum budur. Bu yüzden, Barzani-Talabani ikilisinin şimdi elde ettikleri konumu korumak için bütün bir K. Kürdistan halkının mücadelesini satışa çıkarmalarında anlaşılacak bir şey yoktur. Bunu sadece, burjuva sınıfın karakterini kavrayamayanlar ve onunla uzlaşma umudunu hiç bir zaman yitirmeyenler anlamazlar. Onun için dün, “Kürtlerin federatif Irak yönetiminde oynayacakları rol belirleyici ve etkili bir konuma gelmiştir. Bu oluşum, Kürt olgusuna yönelik egemen bölge devletlerinin inkarcılığını aşındıracak ve anlamsız hale getirecektir” diyen Kongra-Gel, bugün şöyle diyebilmektedir. “En çarpıcı yorum ise, Güneyli Kürt örgütlerinin elde ettikleri kazanımları, yine Kürtleri pazarlayarak kazandıkları yorumudur. Nitekim Güney parlamento-

su gibi federasyonun, başta Türkiye olmak üzere bölgede kabul ettirilmesi, birilerinin -ki bu, bu durumda PKK oluyor- tasfiyesi pahasına tartışılıyor. Yaşanan gerginliklerle en çok benzerlik arz eden örnek ise, 2000’de YNK’nin Türkiye’nin desteğiyle PKK’ye açtığı savaştı. Bu savaş öncesinde Talabani’nin Türkiye, ABD ve İran başta olmak üzere yürüttüğü diplomasi ile PKK’ye karşı başlattığı alan daraltma hamlelerinden sonra savaş patlak vermişti. Yüzlerce Kürt’ün yaşamını yitirdiği savaşta, YNK sonuçsuz döne de, istediklerini elde etti gibi. Kaybeden ise yine Kürtler oldu.” (Gündem, 30 Eylül). Başka söze gerek var mı? Talabani aynı Talabani’dir, Barzani aynı Barzani’dir.

Birbirine

Muhtaçlar Cephesi

Yukarıda saydığımız güçler arasında kurulan bu karşı devrim cephesinin hedefi UKH ile sınırlı olmadığı gibi, savaş alanı da Güney Kürdistan’la sınırlı değildir. Türkiye’nin diplomatik faaliyetleri, ABD’nin onay ve inisiyatifiyle kurulan bu karşı devrim cephesinin öncelikli hedefleri Türkiye ve K. Kürdistan’ın birleşik devrimi, Kürt Halkının özgürlük savaşı ve Irak direniş savaşının bastırılmasıdır. UKH’nin tasfiyesi bu temel amaçlara ulaşmaktaki ilk adımdır.

Bu, birbirine muhtaçlar cephesidir. Onları bir araya getiren şey ortak hedefler, ortak idealler, ortak amaçlar değil, şimdilik birbirlerine duydukları ihtiyaçtır. Yakın zamana kadar “Türkiye Güney’e girerse Kürdistan ceset tarlasına döner” diyen Barzani-Talabani ikilisi şimdi PKK’ye, Kürt Halkının özgürlük savaşına karşı Türkiye’nin yanında saf tutuyorlarsa, bunun tek nedeni geleceklerinden duydukları korkudur. Direniş savaşının geldiği boyut nedeniyle artık ne Barzani-Talabani-Caferi gibi işbirlikçiler ne de ABD ve diğer emperyalistler geleceklerini güvence altında görüyorlar. Bu, artık bir olgudur. Bu gerçeği emperyalistler son dönemlerde sayısız kez, çeşitli biçimlerde itiraf etmişlerdir. Son itiraf ise daha yakın zamanda, Bush’un fino köpeği rolündeki Blair’den geldi. O, direnişin bu kadar şiddetli ve sert olacağını hesaplamadıklarını herkesin önünde itiraf etti.

Irak direniş savaşı, Irak dışından gö-

ründüğünden çok daha sert, şiddetli ve örgütlüdür. ABD’ye “Mart Tezkeresi”ni unutturan gerçek budur. İşbirlikçileri ve emperyalistleri Türk Ordusu’nun Irak’taki varlığına razı eden başlıca olgu da budur. Şüphesiz, ABD’nin Türkiye’yi yakın gelecekte Suriye ve İran’a karşı kullanma planlarının da bunda rolü var; ama şimdiki asıl ve öncelikli mesele Irak direniş savaşının bastırılmasıdır. İşbirlikçilerdeki ve emperyalistlerdeki bu dönüş, Türkiye’nin dönüşüyle tamamlandı. Türkiye de kendi eksenini etrafında tam döniş yaparak dün “kırmızı çizgilerim” dediği şeylere bu gün onay veriyor. Onu bu noktaya getiren neden Türkiye ve K. Kürdistan birleşik devriminden; Kürt Halkının özgürlük savaşından duyduğu korkudur.

İşte bu korku, bir araya gelmez denilen güçleri bir bulamaç halinde bir araya getirdi. Öyle bir bulamaç ki, onu bir arada tutacak çimentodan yoksun; her an birbirinin kuyusunu kazmaya hazır, hepsi birbirine yaslanmış ama her biri de diğerini çukura göndereceği anı kollayan bir karışım... Türkiye ve Kürdistan devrimine, Kürt Halkının özgürlük savaşına, Irak direniş savaşına karşı kurulan cephe işte böyle bir karışımdır.

Her şer’de bir hayır var. İki ülkenin birleşik devrimine ve Irak direniş savaşına karşı kurulan bu ittifak, Kürt Halkının ABD, Barzani-Talabani hakkındaki yanılısalarından kurtulmasını da sağlayacaktır. Bugüne kadar bu güçler hakkında bilinçli olarak yaratılan bilinç bulanıklığı, yerini, bilinç açıklığına bırakacaktır.

Artık şu gerçek tüm berraklığıyla açığa çıkmıştır: Kürt Halkının en sağlam müttefiki, Türkiye işçi sınıfı ve diğer ezilen sınıflardır. Irak direniş savaşı, her iki ülke emekçi halklarının müttefikidir. Kürt-Türk halklarının mücadele birliğinin güçlendirilmesi, Kürt Ulusunun kendi kaderini tayin hakkını elde etmesinin temel koşuludur. Kürt Halkı ve özgürlük savaşının silahlı güçleri, bu mücadele birliğini güçlendirerek ve Irak direniş savaşıyla enternasyonal dayanışma içine girerek kendilerine kurulan tuzakları bozabilirler. Şimdi bütün çabalar ve dikkatler bu yöne çevrilmeli.

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 123. Gününde

Ölüm Orucu eylemi, yılları aşan bir kararlılıkla sürüyor. Ölüm Orucu Savaşçıları, tarihin en güzel yerinde son sözü söylemek için yürüyorlar. Bu son sözün “zafer” olacağına inanarak yürüyorlar. Omuzlarına aldıkları tarihsel sorumluluğun bilinciyle aç kalıyorlar. Düşmanın türlü türlü ayak oyunlarına, saldırılarına maruz kalıyorlar ama baş eğmiyorlar. “Tarihin Bayramları”nı görmek için sabırsızlanıyorlar ama aynı zamanda “zincirin zulmün kar etmediği / kırbağın kar etmediği / büyük tahammül”e sahipler; son sözü söylemek için sabretmeyi biliyorlar.

Serpilimiz bugün Ölüm Orucu Eyleminin 123. gününde. Kızıl bir gelincik gibi gülümsüyor insanlığa; yağmura yaşa dayanan, fırtınanın ayazın boynunu bükemediği kızıl bir gelincik gibi. Devrimi soluyor, devrimi yaşıyor...

Fidan Kalşen Ölüm Orucu Ekibinden Serdar Demirel ve Fatma Koyupınar ise bugün eylemlerinin 161. günündeler. Ve eylemlerini kararlılıkla sürdürüyorlar.

**ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK
ZAFERE KADAR!**

“

...

Yaşamayı ciddiye alacaksın

Yani o derece, öylesine ki

Mesela kolların bağlı arkadan

sırtın duvarda

Yafut kocaman gözüklerin

Beyaz gömleğinle bir laboratuarda

İnsanlar için ölebileceksin

Hem de yüzünü bile görmediğin insanlar için

Hem de hiç kimse seni buna zorlamamışken

Hem de en güzel

En gerçek şeyin yaşamak olduğunu bildiğin halde”

Nazım
(Yaşamaya Dair I)

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ÖZGÜRLEŞTİRİLMEYEN İŞÇİLER EMEKÇİLER VE KÜRT HALKI ÖZGÜRLEŞEMEZ!

Bir Leninist kadın tutsak Serpil Cabadan Yoldaş... “Şarkı söyleyen yarınları hazırlamak” için bu kez zindan cephesinden çıktı yola. 26 Haziran’da kızıl bandı kuşandı ve Kombatımız Murat, serChe’imiz Sibel, Ayışığımız Aysun Yoldaş gibi bayrağı devralıp, 5 yıldır süren Ölüm Orucu Eylemine başladı. Şu anda Ölüm Orucu Eyleminin 81. gününde.

İşçilerin sömürülmediği, çocukların açlıktan ölmediği, Kürt Halkının katledilip yok sayılmadığı, emekçi kadınların ezilip-cinsel meta olarak görülmediği, tutsakların özgürleştirildiği bir dünya için büyük bir kararlılıkla yola çıkan Serpil Cabadan Yoldaş’ın sesine sesimizi, yüreğine yüreğimizi, bilincine bilincimizi katalım ve hep bir ağızdan tek bir ses ve de tek bir yürek olarak faşizmin suratına, işçilerin-emekçilerin ve de emekçi Kürt Halkının yüreğine ve bilincine haykıralım:

“Gündüzlerinde sömürülmediğimiz, gecelerinde aç yat-

madığımız, üç saniyede bir insanın “açlık”tan ölmediği, işsizlikten insanların cinnet geçirip çocuklarını-eşlerini öldürmediği, insanın sadece insan gibi değer gördüğü komünist bir dünya için “16. Mücadele Yılında Leninist Parti Saflarına!”

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!

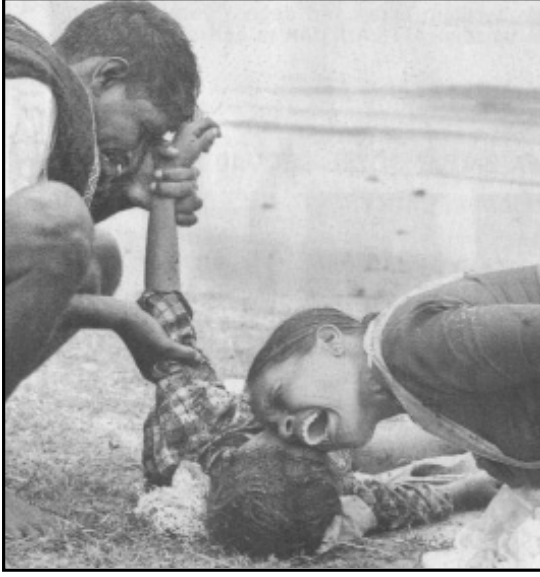
**ZINDANLARI YIKACAĞIZ ZAFERİ
BİZ KAZANACAĞIZ!**

**SERPİL CABADAN YOLDAŞ
YALNIZ DEĞİLDİR!**

MÜCADELEN MÜCADELEMİZDİR!

15 Eylül 2005
İzmir’den Bir Leninist

DOĞANIN İSYANI

Yerküre isyan içindedir... İnsanın doğaya karşı savaşımı önceleri ihtiyaçlarını karşılamak ve doğada kalabilmek içindi.

İhtiyaç fazlası üretim, toplumu sınıflara bölmenin temelini oluşturdu. Sınıflı toplumda üretim artık insanın ihtiyaçları için değil, sınıf egemenliğinin sürmesi içindir.

Bilimsel, teknik gelişmelerin üretime yansımaları, üretimi devasa boyutlara taşıdı. Bugün ulaşılan bilimsel, teknik, düzey ile artık insanlığın tüm ihtiyaçlarını birkaç saatlik bir çalışmayla karşılamak mümkündür. Ancak, kapitalizmin işleyiş yasaları buna izin vermiyor. Genişletilmiş yeniden üretimin zorunluluğu, azami kar hırsı, doğayı ve insanı yıkıma uğrattıyor.

Doğa İsyan, İnsan Ayaklanma İçindedir...

Doğanın bir parçası, onun en yüksek ürünü olan insan, kendisine ve doğaya yabancılaşmış, daha doğrusu yabancılaştırılmış durumdadır; ücretli kölelik düzeni insanı ve doğayı yıkıma uğrattıyor. Artık yaşanan şey varlık yokluk meselesidir. İnsanlık, emperyalist-kapitalist barbarlığı

yaşamdan kovacak, uygar insanlık modern toplumu, modern toplum özgür insanı, özgür insanlık doğayla uyumu yaratacaktır.

Tsunami, Katrina, Rita...

Tayfun ya da kasırga. Hepsi, doğa olaylarını anlatan kavramlar. Saatte 240 km uçağ hızında esen rüzgârın şiddeti... önüne çıkan her şeyi silip süpüren hortum... Tropikal alçak basınçın 200 kilo tonluk enerjisi açığa çıkarabildiği müthiş doğa olayı, yıkıcı güç. Bilim insanları bu enerjinin atom bombasından on kat daha büyük olduğunu belirtiyorlar. New Orleans, Missisipi, Alabama'yı yerle bir eden böyle bir güç, böyle bir enerji. Sonuç, onbinlerce ölü, binlerce yaralı, kayıplar ve 150 milyar dolar maddi hasar. Neredeyse TC'nin dış borcuna yakın bir bilanço...

Evet, her zaman ve her olayda söylediğimiz şeyi söyleyelim, bütün bunlar sonuç. Ya sebepler? El Nino Kasırgası, Endonezya'daki Tsunami olayıyla dünya gündemine giren Katrina... Rita ile zirveye ulaşan bu müthiş doğa olayının anlamı nedir.? İdealist korku, kolaycılık ve sahtecilikle söylendiği gibi "tanrının gazabı, dünyanın sonu" belirtileri mi? Ama o zaman tanrının hep yoksulları, siyahları cezalandırdığı düşünülmez mi? Çünkü bu tür doğa olaylarından en çok etkilenen onlar oluyor. New Orleans'ın %70'i siyah ve yoksul. Ve hatta tanrının zenginlerin tanrısı olduğu, onları koruduğu ve hatta ve hatta tanrıları beyaz adamın yarattığı da... Bir Kızılderili atasözünde; "Amerikalılar geldiklerinde onların elinde İncil, bizim elimizde topraklarımız vardı. Amerikalılar giderken İncil bizim elimizde, topraklarımızısa onların elinde kaldı..." derken acaba bunu mu anlatmak istemişti? Elbette bu tür olayları dinsel hurafelerle açıklamak mümkün değil. O halde biz yine düşmana inat bilime sarılalım. Bakalım bilimsel gerçekler ne diyor... Ama hemen belirtelim tüm kötülüklerin kaynağı kapitalizm-

dir. Kapitalizm, doğaya da, insana da yabancıdır. Ve insanlık kendisini ve doğayı korumak için onun varlığına son vermeli. Hatırlanacaktır, "Endonezya'daki tsunami felaketinde onbinlerce insan öldüğünde borsa tavan yapmıştı." Doğal ve yapay afetler, (deprem, sel felaketleri, yaygın hastalıklar, savaşlar) ilaç ve silah tekellerine servet kazandırır... Kapitalizmin işleyiş yasaları, geniş kitlelerin sefaletine, küçük bir azınlığın servet ve sefahatine yol açar... Bu konuda sosyalizmle kapitalizm arasındaki temel farkı görmek için Küba'ya bakmalı: bir yıl önce Eylül ayında İvan Kasırgası, saatte 260 km hızla Küba'ya yöneldiğinde, Castro ve Küba hükümeti, 1,5 milyon insanı yüksek yerlere tahliye etmişti. 20 bin ev yerle bir oldu, ama kimse ölmedi.

"Doğal" Afetler

Yaşanan bu olaylara doğal afetler mi demeli? Hem afet, hem doğal felaket... Hem doğal, hem değil... İnsanın doğaya müdahalesiyle doğanın doğal akışı değişti... Barajlar kuruldu elektrik elde edildi, dünya aydınlandı... İnsanlık atomu icat etti, doğanın rahminde denemeler yaptı ve şimdi doğa ana adını yeni öğrendiğimiz kavramlarla sarsıyor bizi... Tsunami, Katrina, Rita vd...

Sonuç Olarak

Son otuz yılda dünya nüfusu 4,5 milyardan 6 milyara çıktı. Kalabalıklaşan insanların ihtiyaçları da arttı doğal olarak. Petrol tüketimi günde 46 milyon varilken 73 milyon varile çıktı. Çıkarılan doğalgaz miktarı 32 milyar metreküpten 91 milyar metreküpe çıkarılan kömür miktarı, 2,2 milyar tondan 3,8 milyar tona yükseldi. Dünya genelinde motorlu taşıt sayısı neredeyse 3 katına katlanarak 246 milyardan 730 milyona ulaşmış durumda... Ve son bir veriyle tabloyu tamamlayalım. 1999'da sadece ABD'de 7,3 milyar zehirli madde atmosfere salındı. ABD'nin Kyoto Anlaşmasına niye imza koymadığı böylece daha iyi anlaşılır.

Bütün bunların sonucu "doğal felaketler" rekor düzeye ulaştı. Doğal felaketler nedeniyle yerini yurdunu terk etmek zorunda kalan insanların dünya genelindeki mültecilerin %58'ini oluşturduğu biliniyor. Kızıllaştırılmasına göre 1999'da sel, ormanların yok edilmesi ve toprakların verimsizleşmesi gibi çevreyle ilgili nedenler yüzünden göç edenlerin sayısı 25 mil-

Yona, savaşta göç etmek zorunda kalan insan sayısı ise bunun iki katına ulaşıyor. Dr. Heberg; insan kaynaklı iklim değişikliği ile hızla değişen toplumsal ve ekonomik koşulların sonucu çok daha büyük boyutlu felaketlere yol açacak zincirleme bir reaksiyon başlayacağı düşüncesinde...

Küresel ısınmaya gelince, "ortalama ısı 0,37 derece arttı. Bu çok düşük bir ısı değişimine tekabül etse de ısı değişiminin dünya genelinde farklı oranda yayıldığı düşünülürse, bunun kaotik hava olaylarıyla, tahmin edilemez, denetlenemez ekolojik travmaların birbirini izleyeceği anlamına geldiği söylenebilir. Buna 2000 yılında kuzey kutbundaki buzulların 50 milyon yıldan sonra ilk kez erimesini bir yıl sonra da Klimanjonun karlarının yok olma sinyallerini ekleyebiliriz" diyor "Doğanın Düşmanı" adlı eserinde Amerikalı bilim adamı Joel Kovel ve şöyle devam ediyor: "Sermayenin sürekli büyümek için insanlık ve doğaya karşı uy-

guladığı, korkunç yıkımdır... Emperyalizm tam da böyle sürekli yayılan bir örüntüydü. Büyüdükçe büyümek isteyen, büyüyen, büyümek zorunda olan işleyiş."

"Büyüdükçe büyüyen, aynı zamanda sanayinin atıklarıyla güneş enerjisini atmosfere hapseden sanayi sisteminin hem denetleyicisi, hem de düzenleyicisi... Bu nedenle imparatorluk bağlamında sermaye hakkında söylenen ve doğruluğu kanıtlanmış şeyler, doğa alanı için de geçerlidir. Yani, iklim değişikliği aslında emperyalizmin bir türüdür." diyor ve ekliyor: "Yüzeli yıl boyunca dünyayı salladıktan sonra sona eren sosyalizmin halefi yeni ekolojik sosyalizm olacaktır" (age)

Fazla söze gerek yok! Yerküre isyan ediyorsa, emekçi insanlık küresel iç savaşın içindeyse "özgür insanlığın beyni felsefe, kalbi proletarya olacak" ve doğanın isyanı sosyalizmle birlikte son bulacaktır.

HER 3 SANİYEDE BİR İNSAN ÖLÜYOR! YA DEVRİM YA ÖLÜM!

Birleşmiş Milletler'in 'Millenium Project' adlı çalışmasına göre;

Dünya'da 1 milyar'dan fazla insan günde 1 doların altında gelirle yaşamakta, 2.7 milyar insan ise günde 2 doların altında gelirle yaşamını sürdürmeye gayret etmektedir.

-2.6 milyardan fazla insan, yani dünya nüfusunun %40'ından fazlası, temel sağlık hizmetlerinden yoksun yaşamakta, 1 milyardan fazla insan ise güvenli olmayan kaynaklardan elde edilen suyu kullanmaktadır. Çoğu çocuk olmak üzere her yıl 5 milyondan fazla insan sudan kaynaklanan hastalıklar nedeni ile ölmektedir.

-Afrika nüfusunun yüzde 40'1 günlük temel besin maddelerinden yoksun..

-Her yıl 6 milyon çocuk kötü beslenme nedeniyle beş yaşına gelmeden ölüyor.

-Her gün HIV/AIDS nedeni ile 6 bin insan ölmekte ve 8 bin 200 insan bu ölümcül hastalığa yakalanmaktadır.

-Afrika'da sıtma nedeniyle her 30 saniyede bir çocuk ölmekte, bir yılda ölen çocukların sayısı 1 milyonu aşmaktadır.

-Dünyada her saat 100 milyon dolar askeri harcama için kullanılmaktadır.

-Yıllık askeri harcamaların toplamı 1 trilyon doları aşmıştır.

-2000 yılında silahlanma için yapılan harcamaların % 1'inden daha azı, dünyada okula gidemeyen tüm çocukları okula göndermeye yeterli iken bu gerçekleşmemiştir.

-Dünyadaki en yoksul 48 ülkenin toplam üretiminin değeri, dünyanın en zengin üç kişininin toplam varlığından daha azdır.

-Avrupa ve K.Amerika'daki en zengin 50 milyon kişinin geliri 2.7 milyar yoksul kişinin gelirin eşittir.

-Dünya nüfusunun en zengin beşte biri, toplam et ve balık tüketiminin yüzde 45'ini enerji tüketiminin yüzde 58'ini, dünyanın en yoksul beşte biri ise et ve balık tüketiminin sadece %5'ini enerji tüketiminin sadece %4'ünü gerçekleştirilmektedir.

-Dünyadaki 2.2 milyar çocuktan 1 milyarı yoksulluk koşulla-

rında yaşamaktadır. Gelişmekte olan ülkelerdeki 1.9 milyar çocuktan 640 milyonu uygun bir sığınaktan, 400 milyonu temiz sudan, 270 milyonu ise sağlık hizmetlerinden yoksun olarak yaşamını sürdürmekte, her yıl 22 milyon çocuk aşılanamadığı için ölmektedir.

-Her 3 saniyede bir insan açlıktan ölmektedir.

Ve saniyeler geçiyor...

Bir yandan kapitalistler insanların kanlarıyla, göbeklerini tıpağı iğrenç sivri sinekler gibi şişirirken, diğer yandan insanlar açlıktan ölüyor. G-8 zirvelerinde Afrika'daki ölümlerin, yoksulluğun, açlığın, susuzluğun nedeni kendileri değilmiş gibi çözüm yolları (!) arayıp, Live-8 konserleriyle Afrika halkına umut dağıtıyorlar(!).

Bilim ve tekniği kullanarak her şeyin üreticisi olan emekçileri açlığa, yoksulluğa, ölüme, doğayı da geri dönüşü olmayan bir yıkıma sürüklüyorlar. Katrina Kasırgası bunun en somut örneklerinden biri olarak karşımızda duruyor. Binlerce insanın kasırganın olacağı günü bildiği halde sırf yoksul oldukları için ölümü beklediklerini, zengin olanların günler öncesinden şehri terk ettiklerini gördük. On binlerce insan kasırgadan ölümler, şans eseri kurtulanlar bu kez bulaşıcı hastalıkla, açlık ve susuzlukla karşı karşıya. İnsanlar karını doyurmak için kasırgada ölen insanların cesetlerini yiyor. Kapitalistler ise timsah gözyaşlarıyla olanı biteni yalnızca izlemekte.

Kapitalistlerin kar hırsı, kasırgalara, küresel ısınmaya, depremlere, buzulların erimesine, insanların ölümüne yol açıyor. Bir Amerikalı bilim adamı insanların doğayı yok etmesi sonucu, doğanın çökeceğini, aynı zamanda küresel ısınma ve sanayileşme yüzünden uzaya taşınmak zorunda kalacağımızı söylüyor. Bilimsel gelişmeler uzayı fethediyor ama insanlar hala açlıktan ölüyor.

Halbuki üretici güçlerin bugünkü gelişmişlik düzeyiyle günde iki saat çalışmayla insanlığın tüm ihtiyaçları karşılanabilir. Kapitalizm kendi yaşamını sürdürebilmek için insanları yaşamdan kovuyor fakat kendi elleriyle yarattıkları bu açlık ordusundan ne kadar çok korktukları silahlanma için harcadıkları paralardan belli oluyor. Dünya'da ve ülkelerimizde yaklaşmakta olan devrimin ayak seslerini duyuyorlar. Cellatları döktükleri kanda boğacak zaferi biz kazanacağız!

KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR KAPİTALİZMİ ÖLDÜRÜN!

İzmir' den Bir Leninist

“Hiçbir Güç Devrimin Sesinin Daha da Yükselmesini Engellemez” İHD’DE BASIN AÇIKLAMASI

6 Ekim günü İstiklal Caddesi’nde Y.E.Mücadele Birliği dergisi dağıtımı yaparken polis tarafından saldırıya uğrayan ve gözaltına alınan Mücadele Birliği okurları, ertesi gün bir basın açıklaması yaptı.

7 Ekim günü İHD İstanbul Şubesi’nde yapılan basın açıklamasını Mücadele Birliği adına Vefa SERDAR okudu. “*Polisin İstiklal Caddesi üzerinde Mücadele Birliği satılmasına tahammülü yoktur. Orada ‘Fabrikalar Tarlalar Siyasal İktidar Her şey Emegün Olacak’ şiarının yankılanması polisi çileden çıkarıyor; çünkü polis, egemenlerin zor aygıtı olan devletin bir parçasıdır; çünkü onlar, sermaye sınıfının çıkarlarını savunmak için varlar; çünkü onlar, ezilen ve sömürülen milyonlarca insanın ayağa kalkmasını ve bu sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadeleye atılmasını engellemeyi kendilerine görev edinmişlerdir*” diyen Vefa SERDAR, gözaltına alınan 7 kişinin caddede sürüklenerek, kaba dayakla ve küfürlerle karakola götürüldüklerini söyledi ve “*Devlet, AB’den müzakere tarihi almasını Beyoğlu İstiklal Caddesi üzerinde dergi satışı yapan okurlarımıza saldırarak kutladı. 3 Ekim sonrası AB’nin baskısıyla Türkiye’nin demokratikleşeceğini sananların ne kadar büyük bir yanlışta olduklarını 6 Ekim tarihinde okurlarımıza yapılan saldırı açıkça gösterdi.*

İstiklal Caddesi’nin üzerinde her şeyin satılmasına izin veren polisin Mücadele Birliği dergisinin satışına izin vermemesi, “demokratikleşme” yalanlarının havanın döküldüğünü gösteriyor. Bir

kez daha maske düşmüş, kel görünmüştür!” diyerek konuşmasına devam etti.

Okunan açıklamanın ardından gözaltına alınanlardan Aysun Güven, Sevda Aydın ve Erdoğan Doğan ..., polis saldırısı esnasında ve gözaltında yaşadıklarını anlattılar.

Y.E.Mücadele Birliği ile dayanışma amacıyla basın açıklamasına katılan Atılım gazetesi Yazı İşleri Müdürü Ahmet Yaman ise “*Biz Ezilenlerin Sosyalist Alternatifi Atılım Gazetesi olarak Mücadele*

Birliği’ne yapılmış olan bu saldırıya sadece onlara yönelik değil, gönüllü sosyalist örgütlü basına topyekün bir saldırı olarak görüyoruz, öyle algılıyoruz. Biz bu baskıların devrimci dayanışmayla aşılabileceğini düşünüyoruz. Bugün buradayız. Atılım gazetesi olarak bu saldırıyı kınıyoruz. Gelecek günlerde olabilecek herhangi bir saldırı karşısında devrimci dayanışmamızla Mücadele Birliği dergisinin yanında olacağız” dedi.

Mücadele Birliği, bugüne kadar olduğu gibi bugünden sonra da işçilerin, emekçilerin sesi olmaya devam edecektir. Ve nasıl bugüne kadar sesi, fabrika-

larda, tarlalarda, okullarda, alanlarda yankılanmışsa bunda sonra da yankılanmaya devam edecektir. Hiçbir güç devrimin sesinin daha yükselmesini engellemez.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DEVRİMCİ BASIN ENGELLENEMEZ!**

“TARİHİN BAYRAMLARI”NI BİZ GETİRECEĞİZ

1 Eylül olunca eskiden yaşadıklarım aklıma geliyor. '90'da, bu aylarda çalışıyordum. Fırsat buldukça büroya gidiyordum. Kimi görsem reformist düşünceleri savunuyor. Birkaç kez böyle olunca reformist olmayanlar nerede diye araştırmak zorunda kaldım ve çalışıyor oldukları için benim uğradığım saatlerde görünmüyorlarmış. Bir süre sonra gençlik bürosunda öğrenciler olarak tartışmamız olmuştu. Reformistlerin hukuksal olarak orayı almalarından dolayı biz oradan çıktık ve o anda 3 öğrenciydik. Aslında öğrencilerin hepsi orada bulunmadığı için fazlaydık ama o önemli anda 3 kişi reformistlerin bürosundan çıkıp kendi büromuza gitmiştik. Ben o zaman herhalde birkaç gün oluyordu, büroyu tutmuş olduğumuz için büroya taşındım. O zamandan bugüne neler oldu. Büronun kuruluşu anlatmaya değer. Bir işçi, tuvalet fayanslarını yaptı. Başkası boyaları yaptı. Bir daktilo getirildi. Borçlanıp perdeler alındı. Bir yerlerden masa-sandalye ayarlandı. Yani kira parası dışında pek paramız olmadığı için nereden ne bulduysa getirilerek büro kuruldu. Bir daktilo, bir büro masası, bir tane de toplantı için sunta parçaları iki masa ayağı üzerine konarak yapılan büyük masa, sandalyeler. Yerlere halıfleks konulmuştu. Aradan aylar geçtikten sonra 11. sa-

yayı çıkardığımızda büromuza gelen bir misafir bir şey anlattı. Reformistlerden biriyle bahse girmişler, reformist, bunlar 3 sayıdan fazla çıkaramaz demiş, bize misafir gelen (o da reformist sayılır) demiş ki, 5 sayı çıkarırlar. 11. sayıyı çıkardığımızda şaşkınlığını belirterek anlatıyordu bunu. Şaşırılmaları normaldir. Çünkü onlar ruhunu kaybetmişti. Devrimci inanç, kararlılık yok olunca elbette bizim durumumuzu anlamaz ve bahse girerler. O günlerden bugünlere bakınca ilk olarak devrimci kararlılığın ve ideolojik-politik çizginin sağlam, tutarlı, ilkeli olmasının sonuçlarını, geldiği aşamayı görebiliyoruz. Bugünlere gelebilmenin en önemli dayanağı yönümüzü rüzgara göre belirlemeyip Marksizm-Leninizm'e göre belirlememizdir. Çoğu zaman, hatta şimdi bile bu yüzden sekterlik suçlamasıyla karşı karşıya kaldık.

Stalingrad'ı anlatan bir romanda, “bizim sokağa da bayram gelecek” diyordu. Evet, bizim sokağa da bayram gelecek, o gün Stalin'in yönettiği Kızılordu o bayramı getirdi. Şimdi ise bizler bayramı getirenler olacağız!

Bir Leninist Tutsak

Serna-Seral Tekstil İşçileri Grevde “İŞÇİLERİN GÜCÜ BUDUR”

Greve çıkan Serna Tekstil işçileriyle, Mücadele Birliği olarak bir röportaj yaptık. Grevlerinin 23. gününde Serna Tekstil işçileriyle yaptığımız röportajda, sınıf savaşımın birçok yönüne ve grevlerin getirisi konusuna değindik. Gerçekleştirdikleri grevin sadece ekonomik temellerde olmadığını bilincinde olan işçiler, yıkılan grev çadırlarını tekrar kuracaklarını söylediler.

Y.E.Mücadele Birliği: 20 gündür grevdesiniz. Greve çıkmaktaki amacınız nedir?

Serna Tekstil Baştemsilcisi Erdinç Mehmetoğlu: Anlaşma sağlanamadığı için greve çıktık. Bu toplu sözleşmeden kaynaklanan grevdür. Grev, ekonomik amaçlarla yapılmış görünüyor. Fakat greve çıktıktan sonra, bu grevin sadece ekonomik temellerde olmadığı açık bir şekilde görüldü. Örgütlülüğü savunmak temelli. Eğer sadece ekonomik temellerde olsaydı, yüzde bir dilimle anlaşılır, grev sona erdirilirdi. Zaten bize bu teklif geldi fakat bunun yanında sendikal mücadeleden, örgütlülüğünden vazgeçmemiz istendi. Biz bunu yapamayız. Çünkü eğer biz bunları kabul eder, örgütlülüğümüzden vazgeçer ve grevi bırakırsak, ileride daha kötü sonuçlarla karşılaşırız.

Y.E.Mücadele Birliği: Toplam olarak kaç kişi çalışıyor işyerinde, greve çıkan kaç işçi var ve sendikal işçi sayısı nedir?

Baştemsilci: İlk örgütlenmeye başladığımızda 130 kişiydik, 80 üyemiz vardı. Ama bunların hepsi birebir üretimin içinde olan işçilerdi. Üretim yapanların hepsi sendikaya üyeydi. Şimdi, 70 kişiyle grevdeyiz.

Y.E.Mücadele Birliği: 3 Ekim’de grev çadırınıza saldırı oldu. Daha önce bir saldırı daha yaşanmıştı. Bu tür saldırıların karşısında işçilerin tavrı nedir?

Baştemsilci: Biz burada her şeyi göze aldık. Mühim olan birliktir. Bizim birlikteliğimizi etkilemeye, çözmeye çalışıyorlar. Patronun amacı budur. Bugün her yerde çadırlar kuruluyor, yıkılıyor. Tekrar kuruluyor, tekrar yıkılıyor. Biz her şeye rağmen bu çadırı kuracağız. Çünkü bir mekân şart. Buradan geçen ve cesaret edip soranlar oluyor.

“Grev nedir, neden grevdesiniz?” diye. Biz de anlatıyoruz. Bir de dört kişinin burada temsili olarak kalması lazım. Ama bu dört kişi gelenle gidenele tek başına ilgilenemez. Biz buna karşın hep beraber buradayız. Sonuna kadar mücadele edeceğiz. Biz grev çadırı kuracağız, onlar yıkacak, biz yine kuracağız, asla pes etmeyeceğiz.

Y.E.Mücadele Birliği: Siz sendikal olduğunuz için işten atılıyor sunuz. 16 aydır mücadeleniz devam ediyor. Sendikanın bu saldırılar karşısındaki tavrı nedir?

Baştemsilci: Sendikamızla beraber hareket ediyoruz. Genel merkezden fazla destek görmüyoruz. Onun dışında bazı şubelerimizden destek görüyoruz. Sendika temsilcileri bize destek olmak için her zaman burada, yanımızda.

Y.E.Mücadele Birliği: Sınıf mücadelesi açısından bu grevin nasıl bir yeri olacağını düşünüyorsunuz?

Baştemsilci: Her gün buradan bir çok insan geçiyor. Cesaret edip soranlar da oluyor. Grev haberimiz ne TV’lerde, ne gazetelerde çıkıyor. Fakat burada insanlar elimizden geldiği kadar herkese bunları anlatacağız. Herkes mücadelenin nasıl olacağını görüyor. Çevremizdeki tekstil işçilerinin tüm gözleri bizim üstümüzde. Grev yerleri, işçi sınıfının okullarıdır. Nasıl mücadele etmesi gerektiğini bilenler, onlara yol gösterecekler yok buralarda. Bir yerden bir kıvılcım çıktı mı, bu her yere ulaşıyor. Tüm işçi kesimleri gırtlama kadar battı, artık herkes, “bu gi-dişle biz de greve çıkarız”, diyor. İnsanlar, işçiler birleşince neler yapacağını görüyor. Fabrika içindeyken seni adam yerine koymayan patronun, sen greve çıkınca tüm işleri alt üst oluyor. Trilyonluk fabrika bir beton yığınına dönüyor. İşçilerin gücü budur.

Y.E.Mücadele Birliği: Bugün birçok işkolunda, fabrikada vb grevler, eylemler oluyor. Sizce işçi sınıfının mücadele birliği nasıl sağlanır? Bunun için ne yapmak gerekir?

Baştemsilci: Bugün, öncelikle işçilere neyin ne olduğunun anlatılması gerekiyor. Onlara iyi bir eğitim verilmesi gerekir. Günümüzde bir önderlik sorunu var, bu anlaşılmalı. Sınıf o kadar bölünmüş ki, aynı şekilde; devrimciler de herkes ayrı yerde. Birliktelik lazım. Herkesin bir sınıf çatısı altında toplanması gerekiyor. Düşman aynı düşman ve solun da kendini düzeltmesi gerekiyor. Geçmiş değerlendirilmeli. Her ne olursa olsun, son tahlilde düşman ortak. Bunun için mücadele etmeliyiz. Herkes elindeki bayrağına sıkı sıkı sarılıp, tek sınıfın bayrağı altında toplanmalı.

Y.E.Mücadele Birliği: Devrimci İşçi Komiteleri’ni duydunuz mu? İşçilerin komite ve konseylerde örgütlenmesi için ne yapmak gerekir?

Baştemsilci: İşçilerin bir yerde toplanması ve tartışması gerekir. Komiteleşmek şart.

TMMOB 8 EKİM MİTINGİ ÇÖKÜŞTE DİBE DOĞRU

19 Aralık F tipi saldırısıyla bütün bir toplumu yeniden hizaya sokmaya girişen burjuvazi, “çatlatk sesler” çıkaran, “Mühendis Odaları”, “Tabip Odaları”, “Baro” gibi kurumlarda bu sürece eklemek için harekete geçti.

12 Eylül’den sonra dejenerasyonun en yoğun yaşandığı; tüm alt ve üst yapıların planlama, uygulama, denetiminde görev ve sorumluluk alan mühendisler (esas olarak odalar), rüşvet, talan ve yağma karşısında ciddi hiçbir duruşa sahip olmadıkları ve mücadele yürütmediler (tabipler odası, işkenceye karşın üyelerine kimi zaman cezalar verdi). Odalar, genellikle siyasi kavgalar yüzünden, bazı büyük kentsel projelerde, belediyelerle mahkemelik olmak dışında, içlerindeki çürümeye karşı savaşım yürütmediler.

Oda yönetimleri, daha çok üye aidatları ve gelirler üzerinde denetim kurma, rant elde etme, pazar alanı yaratma, burjuva siyasal yelpazede kendini gösterme -yer açma alanı- ortamı olarak istendi.

8 Ekim Mitingi, TMMOB Yöneticilerinin, kendilerini burjuva siyasal yelpazede pazara çıkardıkları son tangodur. Ve sefaletin gün yüzüne bütün çıplaklığıyla çıktığı gün olmuştur.

On binlerce üyesi olan İnşaat Mühendisleri Odası (İzmir, Ankara, İstanbul), alana 20-30 kişi ile katılım gösterebilmiştir.

Yoğunluklu katılımı işsizliği enselerinde hisseden genç mühendis adayları ve işsiz mühendisler sağladı. Diğerleri için, daha çok “günah savma”, “dostlar alışverişte görsün”, “aile gezmesi”, biriken oda paralarını harcama vesilesi olduğunu söylesek abartmış olmayacağız. Çağrını yapan yöneticiler için bir angarya gibi geçirtilen miting (dostlarına varlıklarını hissettirme eylemi de diyebiliriz), beş dakikalık prosedür konuşma-

nın ardından, yarım saat süren bir konserle bitirilmiştir.

Mitingi, devrimci kurum ve kuruluşlara kapatmak, “dosta” ve “düşmana” iletilen mesajıdır. “Başka pankart açılmayacak” kararı, devrimci hareketten arınma kararlılığıdır. Miting, yoksulluk, rant ve yağmaya karşı düzenlenmiş olmakla birlikte, sanki yoksulluk ve yağmadan kötü etkilenen başka kitleler yokmuşçasına, “isteyen bizim pankartımızın arkasına gelebilir” diyerek, eylem emekçilere kapatılmış, gerekli mercilere “ne kadar uysal” olduklarını göstermişlerdir. Mücadele Birliği’nden arkadaşlarının bildiri dağıtımına engel olunmaya çalışılması da bunun bir göstergesidir.

Kürsüde, kavuşmak-kucaklaşmak istedikleri dostları yanlarındaydı: CHP milletvekilleri! Bu, mitingin niteliğini ele veriyordu.

Üyelerinin işsizlik ve çalışma sorunlarıyla ilgilenmeyen, gelirleri kırsıldığı zaman bağırarak, oda yönetimlerini geçim ve rant kapısı gören, niye solcu olduğunu kendisi unutmamış, insanlar toplama, bir irade temsil edemez.

İşsiz, işçi-emekçi mühendisler, çalışma haklarını korumayı-geliştirmeyi hedef alan, işsizliğin, sefalet koşullarında çalışmanın, mesai koşullarının işlemediği sigortasız çalışma koşullarının tümünün kapitalist üretim biçiminden kaynaklandığı bilinciyle kapitalizme karşı mücadele eden; ülkelerin, emperyalist yıkım ve talanın ardından “yeniden inşa” adı altında yağmasına karşı duran, bu konuda mesleki ve etik mücadelesini sürdüren Oda-Sendikaların yaratılmalıydılar. Yoksa TMMOB için hayırlanacak bir şey kalmamıştır.

İstanbul’dan Mücadele Birliği Okuru Bir Mühendis

Kapitalistlerin sermayelerini Kartırmaya çalıştıkları yerlerden birisi de okullardır. Yani okulları da fabrikalaştırmışlardır. Zaten yeterince az yararlanabildiğimiz öğrenim hakkımız da gitgide elimizden alınıyor.

Bu hırsızlığı bürokrasi aracılığıyla yapan sermayedarlar, kendilerini -görünürde- ne kadar gizlemeye çalışsalar da bunu başaramadılar. Bir yandan paralı eğitim, diğer yandan faşist içerikli dersler, başka bir taraftan da zorunlu din dersleriyle öğrencileri yozlaştırmaya yöneliyorlar. Çünkü şunu biliyorlar ki; Denizlerimiz, Aysunlarımız ve daha birçok devrimci önder öğrencilik yıllarında dikilmişlerdir burjuvazinin karşısına. Burjuvazi kendisine kök söktüren önderlerimizi katlederek veya tutsak alarak nefes almayı başaracağını sanıyordu. 12 Eylül faşist darbesinden sonra YÖK belasını başımıza sardılar. Böylelikle sınıf mücadelesinin üniversitelerdeki ayağını kontrol altına almayı düşünüyorlardı. Burjuvazinin hayal kırıklığına uğradığını, 1980 darbesinden sonraki birçok dönemde birçok üniversitede gördük.

Yani tüm baskılarına katliamlarına, tutsak almalarına rağmen sınıf mücadelesine bağlı olarak gelişen öğrenci hareketini asla engelleyemediler.

Bizler de Ege Üniversitesi'nden DÖB'lüler olarak, burjuvazinin amaçlarını bir kez daha boşa çıkarmak için Ege Üniversitesi'nde çalışmalarımıza hız verdik.

Daha üniversitenin kayıt döneminden başlayarak, kampüs içerisinde kuşlamalar ve pullamalarla Leninist Parti'nin 16. yılını selamladık. Daha

EGE ÜNİVERSİTESİ'NDE DÖB ÇALIŞMALARI

cilerini DÖB'le buluşturuyoruz. Ve öğrenci gençliğe tüm eğitim- öğrenim sorunlarının ana kaynağının kapitalizmin olduğunu ve ancak kapitalist sisteme karşı savaşarak özlediğimiz Özerk Demokratik Üniversiteyi kazanabileceğimizi anlatıyoruz.

Denizlerin kurduğu Devrimci Öğrenci Birliği'ni, nihai hedefimiz için Denizlere ve Leninistlere layık biçimde sürdürmeyi tarihin bilizlere yüklediği bir sorumluluk kabul ederek çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

**DENİZ YUSUF İNAN SAVAŞA DEVAM!
POLİTİK ÖZGÜRLÜK KAZANILMADAN
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK KAZANILMAZ!**

Ege Üniversitesi DÖB

EMPERYALİST-KAPİTALİST SİSTEMİN SALDIRILARI KARŞISINDA EYLEM BİRLİĞİ

İçinde bulunduğumuz ayaklanmalar ve iç savaşlar yüzyılında, emperyalist-kapitalist sistem varlığını eski metotlarla sürdürmenin sıkıntısını yaşıyor. Uluslararası alanda sınıf savaşımı şiddetlenerek sürüyor. Geleceğini tehlike altında gören emperyalist tekeller ve yeni sömürge ülkelerdeki kapitalist sistemler, dünyada gelişen devrimci dalganın önüne geçmek için işçi emekçi ve ezilen halklar üzerindeki saldırılarını şiddetlendirerek devam ettiriyor. Yaşanılanları anlatan en özlü tanım ise "Küresel iç savaş". Burjuva dünyası kendi içindeki pazar savaşlarına rağmen varolan devrim tehlikesi karşısında güçlerini her alanda birleştiriyor. Türkiye ve K.Kürdistan'da yaşanan iç savaşta devletin arkasında yer alan ona yön veren emperyalist burjuvazi devrimi boğmak için kendi ülkelerinde de devrimci ve komünist güçlere saldırmaktan çekinmiyor. Avrupa burjuvazisinin korkulu rüyası "Komünizm Hayaleti" tekellerin uyuklarını kaçırıyor bu nedenle de göçmenlerin kendi oluşturdukları devrimci demokratik kurumlar üzerindeki baskılar artarak devam ediyor.

Bunun son örneği Türkiye ve K.Kürdistan'da devletin işçi sınıfı ve Kürt halkı üzerinde uyguladığı faşist terör ve sindirme politikasıyla eş zamanlı olmak üzere Almanya'da yaşanan Özgür Politika vb.nin bir günde kapatılması oldu. Ülkede ve Almanya'da yaşanan bu saldırılar karşısında Kürt halkına yalnız olmadığını göstermek ve saldırılara dikkat çekmek için Frankfurt'ta bulunan devrimci güçler olarak, Özgür Politika okuyucuları tarafından düzenlenen mitinge katıldık. Kalabalık bir kitlenin oluşturduğu yürüyüş kolunda "Özgür Politika ve Özgür Basın Susturulamaz" ortak sloganı ile Mücadele Birliği, AGIF, ADHF, BİR-KAR, ATIF, Kaldıraç yer al-

dı. Yürüyüş ardından yapılan mitingte Özgür Politika Gazetesinin yazarlarının dışında devrimci güçlerin bildirisi de okundu. Atılan sloganlarla miting sona erdi.

Yine Frankfurt'ta 18 Eylül tarihinde Mücadele Birliği, ATIF, Bir-Kar, ADHF ve Kaldıraç tarafından "Eylem birliğinin önemi ve son siyasal gelişmeler" başlıklı bir panel düzenlendi. Panele Mücadele Birliği, BİR-KAR ve ADHF katıldı. Forum kültür merkezinde yapılan ve 70-80 civarında kişinin katılım gösterdiği panel yaklaşık 4 saat sürdü.

Konuşmacılar, Avrupa'da çıkarılan yeni terör yasalarına dikkat çekerek buradaki göçmenlerin üzerindeki baskıların, devrimci demokrat güçlerin üzerindeki saldırıların daha da şiddetleneceğini vurguladılar. Bu anlamda eylem birliklerini güçlendirmek gerektiğini belirterek Avrupa'da gerçekleşen son saldırılar ve bunun yanı sıra Türkiye ve K.Kürdistan'da yaşanan linç olaylarına dikkat çekerek daha güçlü birliklere ihtiyaç olduğunu altı çizildi.

Son olarak Mücadele Birliği Platformu adına söz alan arkadaş emperyalist-kapitalist sistemin çıkışsızlığının altını çizerek "Herkesin yaşanan emperyalist saldırganlıktan vb. bahsettiğini, bu saldırıların altındaysa emperyalist kapitalist sistemin iç savaşlar ve ayaklanmalardan duyduğu korku nedeniyle her türlü devrimci gelişmeyi ezme çalışmasının yattığını" söyledi. Emperyalist-kapitalist sistemin komünizm hayaletinden korktuğunu, dünyada yükselen bir devrimci dalganın var olduğunu, onların da bu dalga da kendi sonlarını gördüklerini bu yüzden saldırılarına yoğunluk verdiklerini belirterek, yine Türkiye ve K. Kürdistan'da devrimi bilinmez bir geleceğin sorunu olarak görmekten vazgeçmek gerektiğini ve devrimi güncel bir sorun olarak ortaya koyup ayağa kalkan kitleleri bu yönde örgütlemek gerektiğini, eylem birliklerine de bu temelde yaklaşmak gerektiğini söyleyerek sözlerini noktaladı.

4 saate yakın süren etkinlik izleyicilerin düşüncelerini belirtmeleri ve sorulan sorulara verilen cevaplarla son buldu.

Y.E. Mücadele Birliği Okurları/Almanya

Yarınlar Kürt Halkı Ve Emekçilerindir!

Milyonlarca işsiz, milyonlarca aç, yoksul, evsiz insanın yaşadığı bir dünya!

Çocuklarımız, engellenebilir hastalıklardan ve hatta açlıktan ölüyorken, sokaklarda hayvan gibi yaşamaya zorlanırken, üstüne üstlük minnacık gövdelerine kurşun yağdırılıyor “barış istiyoruz” demek, katiller sürüsüne “çabalari destekliyoruz” demek, işsizliği, açlığı, yokluğu, sefaleti, ölümleri onaylamak demek değil midir?

Her türlü şiddetin ortadan kalkmasından bahsedenler, dünyada 5 milyara yakın insan açlıkla boğuşurken, 1 milyar insanın ise aşırı tüketim ve israf içinde yaşamasını nasıl çözecekler? Kimi insanı maymunlar süt banyosunda boğulurken, süt bulamadığı için çocuğunu kaybeden anaya nasıl bir çözüm bulacaklar?

“Gönül istiyor ki” diye başlayan kokuşmuş sözcükler sıralamada başarılı oldukları gibi, insanca bir yaşamın nasıl kurulacağı, nasıl kurulması gerektiği çözümünde de başarılı olsalar ya! Kendilerini bile aydınlatamayan küçük-burjuva “aydın”lar, PKK’ye koşulsuz silah bırakma çağrısı yaptılar. Ve de “tek bir insanımızın yaşamını yitirmesini istemiyoruz” dediler.

Peki, dünyada 11 milyon çocuğun açlıktan ölümü, hümanist kişiliklerinin sınırları dışında mı kalıyor? Güven duygularını geliştirelim diyorlar. Emperyalizmin vahşiliğine, azgınca sömürüsüne mi güven duyacağız? 10 Ağustos Çarşamba günü Diyarbakır’da “aydın”larla görüşen başbakan “düşünmezseniz Kürt sorunu yoktur” demişti ve bütün sorunların demokrasi şemsiyesi altında çözülebileceğini ifade ederek Kürt halkını oyalamaya çalışmıştı. Silahla özgürleşmiş bir halka, silahları koşulsuz bırakmasını söyleyen “aydın”lar grubunun temsilcisi Gencay Gürsoy da gözünün önünde olup bitenlere gözünü kapadığı halde “sözde vatandaş” siyaseti yaparak, nesnel gerçeklikten uzak bir arabuluculuk içerisinde debeleniyor. İyi bir “arabulucu” olmadığı açık. PKK/Kongra-Gel Yürütme Konseyi Başkanlığı bir aylık eylemsizlik kararı almıştı. 20 Ağustos’ta ilan edilen bu karar, TC’nin saldırganlığıyla karşılık buldu. Her zaman olduğu gibi faşizmin silahları susmamıştı.

Batman’ın Beşiri ilçesinde çıkan çatışmada 7 HPG’li gerillanın katledilmesi diri diri yakılması, binlerce katliama şahitlik etmiş topraklarda, kapitalist kabuk içerisinde bir demokratik cumhuriyetin yeşerebileceğini söyleyenlere bir şey anlatmamışsa daha ne söylenebilirdi.

Kürt halkı, halkların barış talebine, devletin nasıl yanıt verdiğini bir kez daha gördü. Ve bunu devlet bir kez daha katledilen gerillalar için yapılan gösteride, yurtsever bir genç olan Hasan İş’i katlederek gösterdi. Milli Güvenlik Kurulu’nun (MGK) 23 Ağustos’taki toplantısı Kürt ulusuna yönelik imha politikasını “terörle mücadelenin sivil unsurlarını da dahil ederek topyekün bir mücadele şeklinde sürdürülmesi” olarak ortaya koydu.

Buna rağmen, TC devletine “çözüm projeniz var mı?” diye yananlar, 1 Eylül’de, devam eden operasyonları “demokratik operasyon” haline mi getirecekler, bilmiyoruz. Kürt halkı, Batman’da operasyon bölgesine yürüyerek, gerilla cenazelerini on binlerle sahiplenerek onuruna sahip çıkmıştır. Binlerce devrim savaşçısının üzeri-

ne burjuva ölü toprağı serpmeye kalkanlara gereken cevabı vermiştir. “Dağlar onurumuzdur!”

Devlet, Kürt halkının dilini, kültürünü tanıdığını söyleyirse, kırımlarla çözüm üretmeye çalışanlar, hemen Kürt halkına özgürleştiğini ilan edecekler. Ama halen kadınlarımızın neden kısırlaştırıldığını, çocuklarımızın neden hala kurşuna dizildiğini açıklayacak sözcük bulamayacaklar. Cumhuriyetlerin en demokratiği, bu vahşetin, bu zulmün kokusunu üzerinden atabilir mi?

Abdullah Öcalan’a yönelik tecridi protesto etmek amacıyla Tutuklu ve Hükümlü Aileleri Hukuk Dayanışma Dernekleri Federasyonu (TUHAD-FED) tarafından düzenlenen Gemlik yürüyüşüne İstanbul, Batman, Diyarbakır, Adana, Urfa, İzmir, Ağrı vb. birçok il-den hazırlıklar tamamlanmıştı. Fakat devlet görevini yerine getirdi ve yürüyüşü yasakladı. Birçok ilde Gemlik’e gidişler engellendi. Bu yasağa karşı Kürt halkı, İstanbul’da aynı anda on iki merkezde sokakları savaş alanına çevirdi ve faşizme anladığı dilden cevap verdi. Bir yandan Hakkari’de, Şırnak’ta, Dersim’de operasyonlar, çatışmalar devam ederken, bir yandan da Gemlik yürüyüşünden dönenlere Bozüyük’te linç girişiminde bulunuldu. Bu özelde Kürt halkına, genelde tüm işçi ve emekçileri yok etmeye, sindirmeye yönelik bir saldırdır.

İstanbul’da Kağıthane’de, evlerinin yıkılmasına karşı barikat kuran, 4 evi ateşe verip savaşan halka, çevik kuvvet polislerinin saldırması, fabrikalardaki grevlerin milli güvenliği(!) tehdit ediyor gerekçesiyle yasaklanması, artık kölelik sisteminin egemenliğini kaybettiğini ve bizim bu faşist barbarlığa karşı Halk Cephesi oluşturarak Türkiye ve Kürdistan Birleşik Devrimi’ni örgütlemek, zorunda olduğumuzu haykırıyor. Sürecin devrimci karakteri, işçileri ve emekçileri ardı arkası kesilmeyen eylemlere sürüklüyor. İşçi ve emekçilerin eylemleriyle aynı zamanda yükselişe geçen Kürt Ulusal Hareketi silahları bırakmanın ölüm getirdiğini, getireceğini daha iyi anlıyor. Tüm bu ileri atılımlar, devrimi bir adım daha bize yaklaştırırken, devrimin ayak seslerinden korkanları ise deli zirvalığına yönlendiriyor.

Katliamların sorumlusu devlete “katliamlara seyirci kalıyor” diyorlar. Sömürüyü temsil eden hükümete “hukuk devleti” çağrısı yapıyorlar. Oysa yıllarca faşist yasalarla yönetildiklerini unuttuyorlar. Artık bir günlük zaman dilimi içerisinde onlarca işçi eylemleri sığıyor. Eylemler, yoğunluğu, sıklığı ve sertliği yönünden daha önceki eylemleri geride bırakıyor. Ve devrimin ön günü Kürt ulusunu ve işçi-emekçileri özgürlüğü için harekete geçiriyor. Gösterilere, yürüyüşlere engellerin konması, Kongra-Gel’in ateşkes ilanına devletin topyekün silahlanmayla karşılık vermesi, Diyarbakır, Hakkari, Batman, Adana, Şırnak, Mersin, Van, Siirt ve İstanbul’un bir çok bölgesinin savaş alanına çevrilmesine neden oluyor. Bu süreçte tekelci burjuvazi, Türk ve Kürt halklarının mücadelelerini ezme için, emperyalistlerden güçlerini seferber etmelerini istese bile devrim Kürt ve Türk halklarının omuzlarında yükselecektir.

Kürt ulusu kendi kaderini tayin hakkını zorla söküldüğünde, işçiler-emekçiler özgürleştiğinde; halklarımız, zafer bayrağını gururla dalgalandıracağız, eskiyi yıkıp insanlaşma sürecini birlikte başlatacağızdır.

Devrim bir sanattır ve Leninistler 16. yılında büyük bir sanatçı olma yolunda ilerliyor!

KÜRDİSTAN’DA TEK ÇÖZÜM YA DEVRİM YA ÖLÜM!

**YAŞASIN TÜRK-KÜRT HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

İzmir’ den Bir Leninist

YAŞAM SOSYALİZMDEN YANA

nedenledir ki milyonlarca işçi iş cinayetleri de diyebileceğimiz iş kazaları ve meslek hastalıkları nedeniyle hayatlarını kaybetmişleridir.

2003 yılı İLO verilerine göre dünyada iş kazaları nedeniyle günde 5.000 kişi yılda 1.200.000 kişi hayatını kaybetmektedir. Toplam kalite yönetimi anlayışının ve esnek üretimin senelerdir uygulandığı Japonya'da, Toyota fabrikasında çalışan ve kendilerini verimlilik artışına adayan işçiler günde 18 saat çalışmaktadırlar.

Bu fabrikalarda iş yoğunlaşması korkunç boyutlara ulaşmıştır. Otomobil fabrikalarındaki presleme aşaması ABD'de 6 saatte Fordist sistemde bir işçi, üretimin bir dakikasının 45 saniyesinde çalışırken, esnek üretimde bu dakikada 57 saniyeye çıkmaktadır. Bunun anlamı başınızı kaşıyacak dahi zamanınızın olmamasıdır. Yapılan araştırmalarda bu sistemin uygulanması sonucu Japonya'da birçok işçinin Karoshi sendromu, yani "Kara ölüm sendromu" nedeniyle hayatını yitirdiği ortaya çıkmıştır. Esnek üretim koşullarında çalışan işçiler, 8-10 yıl boyunca hiç izin, tatil vb. hakkını kullanmadan, hastaneye gitmek için dahi başvurmadan, sürekli işten atılmı korkusu yaşayarak, performans artışı için birbirleriyle rekabet ederek çalışmışlardır. Bu aşırı çalışma temposu ve stres ani kalp ölümleriyle sonuçlanıyor. Karoshi, 4152 ölüm olayı hakkında açılan dava neticesinde ve verilen hukuk mücadeleleriyle Japonya yasalarına geçmiştir.

Türkiye'de ise iş kazaları sonucunda günde ortalama 4 kişi yaşamını yitirenken, 10 kişi ise iş göremez durumda sakat kalıyor. Ülkemizde meydana gelen iş kazaları dünya istatistikleri arasında en üst sıralarda yer alıyor. Harb-İş Sendikası'nın yaptığı bir araştırmaya göre Türkiye, iş kazalarında, Avrupa'da birinci sırada yer alırken, dünyada ise Güney Kore ve Brezilya'nın ardından üçüncü sırada yer alıyor. Yine kömür madenciliğinde meydana gelen kazalar açısından da Türkiye'deki ölüm oranı ABD'ye göre 9, İngiltere'ye göre 10, Yugoslavya'ya

göre 14 kat fazladır. Çalışma Bakanlığı'nın yaptığı açıklamalara göre ise ülkemizde 2003 yılında 29 bin 445 iş kazası meydana geldi. Bu kazalar sonucunda 487 kişi yaşamını yitirdi, 19 bin 979 kişi ise yaralandı.

Yine sanayide kullanılan çok sayıda kimyasal madde işçilerde baş ağrısından kansere kadar çeşitli hastalıklara yol açmaktadır. Meslek hastalıkları konusunda yeterli sağlık kurumu ve denetim olmadığı için ülkemizde meslek hastalığı bildiriminde çok az bulunmaktadır. Erken teşhis, doğru tedavi sonucu tedavi edilebilecek çeşitli hastalıklar yüzünden binlerce işçi yaşamını yitirmektedir. Bugün kesin olarak kansere yol açtığı bilimsel çalışmalarla ortaya çıkmış 150 çeşit kimyasal madde, koruyucu önlemlerin yeterli olmamasına rağmen, sanayide kullanılmaktadır.

Türkiye'de özellikle maden ocaklarında yaşanan grizu patlamaları maden ocaklarında, birçok işçi yerin binlerce metre altında vahşice katledilmişlerdir. Zira geçtiğimiz aylarda meydana gelen grizu patlaması sonucu hayatlarını kaybeden maden işçilerinin ölümünde işveren %100 kusurlu bulunmuştur.

Meslek hastalıklarının ve iş kazalarının gerisinde sermayenin aşırı kâr hırsı, insan hayatına önem vermeyen kapitalist sistemin kendisi yatmaktadır. Ancak bu sömürü düzeninin ortadan kalkması, yerine bir işçi partisinin önderliğinde sosyalist işçi-emekçi iktidarının kurulmasıyla, her yıl sayısı milyonları bulan ölümlerin, sakatlanmaların önüne geçilebilir. Çalışma koşullarımızın iyileştirilmesi, çalışma ortamımızın güvenli hale getirilmesi için ancak sosyalist sistemin kurulmasıyla iş kazaları ve meslek hastalıklarına karşı en etkin önlemlerin alınabileceği unutulmamalıdır.

KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR KAPİTALİZMİ ÖLDÜRÜN!

Y.E. Mücadele Birliği Okuru/
Antep

Kapitalist sistem ile birlikte sanayinin ve teknolojinin gelişmesiyle makinelerin kullanımında hızlı bir artış olmuştur. Bu makineleri kullanan insanlara da ihtiyaç bulunduğu için makinelerin kullanım hatasından, alınan önlemlerin yeterli olmayışından, çalışma sürelerinin uzun tutulmasından vb. sebeplerden dolayı dünyada ve Türkiye'de iş kazaları sonucu binlerce insan hayatını kaybetmiştir.

Makinelerin kullanımını daha kısa zaman içerisinde daha fazla ürün elde etmek için işçi ve emekçi insanları robotlaştırmış ve makinelerin birer parçası haline getirmiştir. Ayrıca kapitalizmin daha fazla kar hırsının sömürde sınır tanımayan vahşi yöntem ve kurallarıyla insanları adeta makine çarkları arasında öğütmüştür.

Kapitalizmin emeğin sömürüsüne dayalı bir sistem oluşundan kaynaklı kapitalistlerin, pazarda rekabet koşullarına uygun hareket edebilmek için ürününü en ucuz mal etmesinin gerektiği aşikardır. İşçi ücretlerini en ucuz düzeyde tutup, günlük çalışma saatlerini uzatarak ve birim zaman içerisindeki performansını artırarak, hem kârını daha fazla artırma imkanını hem de rekabet koşullarında varlığını devam ettirme imkanını sağlamış olacaktır. Kiralanan emek gücünü en ucuz mal etmek işçilerin ulaşım, iş güvenliği ve sağlık giderlerinin kısıtlanması şeklinde de gerçekleştirilmiştir. Bu

24 Ekim tarihinde Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'nin tutuklanan 9 kişinin özgürleştirilmesi amacıyla Demokrasi Caddesi'nde yaptığı ve Emeğe Ezgi Müzik Grubu'nun davetli olduğu etkinliğe jandarmanın saldırmaması ve müzik aletlerini kırarak sanatçıları gözaltına almasından sonra, Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi, her hafta Cumartesi günü saat 19.00'da saldırının olduğu yerde etkinliklerini sürdürüyor.

Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi, jandarmanın saldırısından 1 hafta sonra, saldırıların kendilerini yıldıramayacağını göstermek amacıyla meydan okurcasına yine aynı yerde etkinlik düzenledi. Jandarma müzik aletlerini kırdığı için sadece bir megafonla şarkılarını söyleyen Emeğe Ezgi Müzik Grubu, bütün olanaksızlıklara rağmen devrimci sanatın halka ulaştırılacağını gösterdi. Komünist inatçılığın, üstesinden gelinemeyecek hiçbir güçlük tanımadığını kanıtlayan Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi ve Emeğe Ezgi Müzik Grubu, saldırıdan bir hafta sonra, aynı yerde tutuklanan 9 kişiyi sahiplendi. Yine "Şarkışla" parçasını söyledi, yine müziğin güçlü diliyle halkın yüreğine ve bilincine hitap etti. Akşam işten dönen işçiler, evlerinden çıkıp gelen ev kadınları, gençler, çocuklar, onların ezgileriyle, onların yanında halaya durdular. "Tutuklananlar Halktır Halk Burada" sloganına eşlik ettiler. "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganını hep bir ağızdan attılar.

Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi, Demokrasi Caddesi üzerindeki boş

Sarıgazi'de Bitmeyen Kavga

bir arsa üzerinde, her hafta, tutuklanan 9 kişi için 9 mum yakarak yaptığı etkinliği artık gelenekselleştirdi. Her hafta, emekçi halkın katılımıyla daha da kalabalıklaşan etkinliğin tutuklanan 9 kişinin serbest kalacağı güne dek süreceğini belirten Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi çalışanları, 8 Ekim tarihinde yine aynı yerde toplandılar. Halaylarla başlayan etkinlik, yeniden kurulan ses düzeninden Grup Emeğe Ezgi'nin yükselen sesiyle halkı kendisine çekti. Yine sloganlarla Sarıgazi sokaklarını cınlattı. "Şarkışla" parçası yine Emeğe Ezgi'nin solisti tarafından seslendirildi. Yine megafonla Sarıgazi'nin işçi ve emekçilerine çağrı yapıldı. Tutuklanan 9 kişinin Sarıgazi halkının kendisi olduğu, tutuklananlara sahip çıkmanın tüm Sarıgazililerin görevi olduğu vurgulandı. Ve yine şarkılarla, türkülerle, şiirlerle halka ulaşıldı. Jandarma yine saldırmaya cesaret edemedi. Sarıgazi sokakları artık cesaretle özgürlüğü solumaya başladı. Kapatılan

Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'ne destek vermek amacıyla birçok insan, etkinlik alanına geldi, dostluk ve destek mesajlarını iletti. Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi çalışanları yanında halaya durdu.

Sarıgazi'de umut büyüyor. Halk zincirlerini kırıyor. Dinci, faşist AKP Belediyesine festivali yaptırmayan halk, hem 9 kişinin özgürleşmesini sağlayacak, hem de Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'nin açılması için tüm gücünü seferber edecektir.

Sarıgazi'de olayların gelişimi devrimci yöndedir. "Bitmedi o kavga / sürüyor, sürececek / Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek."

ANADOLU'NUN SESİ RADYOSU YETKİLİLERİNE

Radyonuzun 25 Eylül tarihli haber akış programı içerisinde Sarıgazi'de, geçen Cumartesi günü Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'nin tutuklanan 9 kişinin özgürleştirilmesi için düzenlediği sokak etkinliğine jandarmanın saldırmaması ve 8 kişiyi gözaltına alması sonucu Leninistler tarafından başlatılan eyleme ilişkin bir yorum yapılmıştır. Yanlış bilgilendirme sonucu radyonuzda yer aldığımı düşündüğümüz bu haberde Mücadele Birliği'nin barikatlar kurulduktan sonra eylemi terk ettiği ve diğer siyasi yapıları orada bıraktığı, diğer siyasi yapılarınsa, eylemi devam ettirdiği yer almaktadır.

Birincisi, saldırı sonrası başlatılan barikat eylemi baştan sona Leninistlerin inisiyatifinde gelişmiştir. Leninistler kendilerine destek için orada bulunan siyasi yapılarla gerektiği zaman konuşmuş ve birlikte davranmaya çalışmışlardır. Eylemi ortaklaştırma çabaları diğer siyasi yapılar bir araya toplanmadığı için sonuçsuz kalmıştır. Barikatlardan çıkıp ileriye doğru yüründüğünde ise diğer siyasi yapılardan katılan olmamıştır. Bunun üzerine birbiri ardına barikatlar kurulmuş ve belirlenen yere çekilmiştir. Belirlenen yerde uzun süre beklenmesi ve jandarmanın gelmeye cesaret edememesi üzerine Leninistler tarafından eylemin amacına ulaştığı bildirilmiş ve bitirilmiştir. Diğer siyasi yapılardan arkadaşlar, eylemi sahiplenmeye çalışmışlar; eylemi devam ettireceklerini söylemişler, ancak 5 dakika sonra dağılmışlardır.

Konunun objektif yansıtılması için bilgilerinize sunuyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

SARIGAZİ FAŞİZME MEZAR OLACAK

25 Eylül günü saat 20.00 sularında Sarıgazi'de Leninistler tarafından bir eylem gerçekleştirildi. "Faşizme Karşı Silah Başına Leninistler" yazılı pankart açarak, Sarıgazi Meydanı'na yakın bir yerden yürüyüşe geçen milisler, Demokrasi Caddesi'nde yolu buldukları malzemelerle kapatarak molotofladılar. Yürüyüş sırasında "Sarıgazi Faşizme Mezar Olacak", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Yaşasın 13 Mart GKB", "16. Yılında TKEP/L Saflarına", "Faşizmi Döktüğün Kanda Boğacağız" sloganları atılırken, eylemin yarım saat sürmesine rağmen, meydana bekleyen jandarma akrebi gelmeye cesaret edememiştir.

Milisler yürürken halkta alkışlar ve ışıklarla destek verdi. Halka ve devrimcilere yönelik yapılan hiçbir saldırı cevapsız kalmayacak.

**YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!
FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!**

Sarıgazi'den Leninistler

NOT: Bu haber, elimize e-posta yoluyla ulaşmıştır.

25 EYLÜL 2005 SARIGAZI

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

**Serpil Cabadan
Ölüm Orucu Eyleminin
123. Gününde!**